Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►**B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/848**

z dnia 20 maja 2015 r.

w sprawie postępowania upadłościowego

(wersja przekształcona)

(Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 19)

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 349 z 21.12.2016, s. 9 (2015/848)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/848

z dnia 20 maja 2015 r.

w sprawie postępowania upadłościowego

(wersja przekształcona)

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do publicznych postępowań zbiorowych – w tym do postępowań przejściowych – określonych w prawie dotyczącym niewypłacalności i w których do celów naprawczych, celów restrukturyzacji długu, reorganizacji lub likwidacji:

a) całkowicie lub częściowo odebrano dłużnikowi zarząd majątkiem i powołano zarządcę;

b) majątek i sprawy dłużnika poddano kontroli sądowej lub nadzorowi sądowemu; lub

c) na podstawie orzeczenia sądu lub z mocy prawa zostaje przyznane tymczasowe wstrzymanie indywidualnego postępowania egzekucyjnego, by umożliwić negocjacje między dłużnikiem a jego wierzycielami, pod warunkiem że w postępowaniach, w których przyznano tymczasowe wstrzymanie egzekucji, przewidziane zostaną właściwe środki dla ochrony ogółu wierzycieli, oraz, jeżeli nie nastąpi porozumienie, postępowania te poprzedzają jedno z postępowań, o których mowa w lit. a) lub b).

Jeżeli postępowania, o których mowa w niniejszym ustępie, można wszcząć w sytuacji, w której zachodzi jedynie prawdopodobieństwo niewypłacalności, ich celem musi być uniknięcie niewypłacalności dłużnika lub uniknięcie ustania jego działalności gospodarczej.

Postępowania, o których mowa w niniejszym ustępie, są wymienione w załączniku A.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do postępowań, o których mowa w ust. 1, które dotyczą:

a) zakładów ubezpieczeń;

b) instytucji kredytowych;

c) przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych przedsiębiorstw, instytucji i spółek, o ile są one objęte dyrektywą 2001/24/WE; lub

d) przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1) „postępowanie zbiorowe” oznacza postępowanie obejmujące wszystkich lub znaczną część wierzycieli dłużnika, pod warunkiem że w tym ostatnim przypadku postępowanie nie wpływa na roszczenia wierzycieli nieobjętych postępowaniem;

▼B

2) „przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania” oznaczają przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ([1]) oraz alternatywne fundusze inwestycyjne (AFI) w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE ([2]);

3) „dłużnik sprawujący zarząd własny” oznacza dłużnika, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe, ale niekoniecznie powodujące wyznaczenie zarządcy lub całkowite przeniesienie praw i obowiązków co do zarządzania majątkiem dłużnika na zarządcę, przez co dłużnik zachowuje całkowity lub przynajmniej częściowy zarząd swoim majątkiem i swoimi sprawami;

4) „postępowanie upadłościowe” oznacza postępowanie wymienione w załączniku A;

5) „zarządca” oznacza osobę lub podmiot, których zadaniem – także w postępowaniu przejściowym – jest:

(i) sprawdzenie i uznanie wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym;

(ii) reprezentowanie zbiorowego interesu wierzycieli;

(iii) zarządzanie w całości lub w części majątkiem, co do którego odebrano zarząd dłużnikowi;

(iv) przeprowadzenie likwidacji majątku, o którym mowa w ppkt (iii); lub

(v) nadzorowanie zarządu własnego dłużnika.

Wykaz osób i podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym, znajduje się w załączniku B;

6) „sąd” oznacza:

(i) w art. 1 ust. 1 lit. b) i c), art. 4 ust. 2, art. 5 i 6, art. 21 ust. 3, art. 24 ust. 2 lit. j), art. 36 i 39 oraz art. 61–77 organ sądowy państwa członkowskiego;

(ii) we wszystkich pozostałych artykułach – organ sądowy lub inny właściwy organ państwa członkowskiego uprawniony do wszczęcia postępowania upadłościowego, do potwierdzenia takiego wszczęcia lub do wydawania orzeczeń w toku takiego postępowania;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

▼B

7) „orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego” obejmuje:

(i) orzeczenie właściwego sądu o wszczęciu postępowania upadłościowego lub o potwierdzeniu wszczęcia takiego postępowania; oraz

(ii) orzeczenie sądu o powołaniu zarządcy;

8) „chwila wszczęcia postępowania” oznacza chwilę, z którą orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego staje się skuteczne, niezależnie od tego, czy jest ono prawomocne;

9) „państwo członkowskie, w którym znajduje się przedmiot majątkowy” oznacza:

(i) w przypadku akcji imiennych w spółkach, innych niż te, o których mowa w ppkt (ii) – państwo członkowskie, na którego terytorium swoją siedzibę statutową ma spółka, która wyemitowała akcje;

(ii) w przypadku instrumentów finansowych, do których tytuł prawny jest potwierdzony wpisem w rejestrze lub na rachunku utrzymywanym przez pośrednika lub w jego imieniu („zdematerializowany papier wartościowy”) – państwo członkowskie, w którym prowadzony jest rejestr, w którym dokonano tych wpisów, lub rachunek, na który dokonano tych wpisów;

(iii) w przypadku środków pieniężnych na rachunkach w instytucji kredytowej – państwo członkowskie wskazane w numerze IBAN danego rachunku, a w przypadku środków pieniężnych na rachunkach w instytucji kredytowej nieposiadającej numeru IBAN – państwo członkowskie, w którym mieści się centralna administracja instytucji kredytowej prowadzącej rachunek, a jeżeli rachunek prowadzi filia, agencja czy inna placówka – państwo członkowskie, w którym ta filia, agencja czy inna placówka się mieści;

(iv) w przypadku przedmiotów oraz praw, co do których własność lub tytuł prawny wpisywany jest do publicznego rejestru innego niż określony w ppkt (i) – państwo członkowskie, którego właściwości podlega prowadzenie tego rejestru;

(v) w przypadku patentów europejskich – państwo członkowskie, względem którego patent został udzielony;

(vi) w przypadku praw autorskich i praw pokrewnych – państwo członkowskie, na którego terytorium właściciel takich praw ma miejsce zwykłego pobytu lub siedzibę statutową;

(vii) w przypadku przedmiotów materialnych innych niż określone w ppkt (i)–(iv) – państwo członkowskie, na którego terytorium dany przedmiot się znajduje;

(viii) w przypadku roszczeń przeciwko osobie trzeciej innych niż roszczenia dotyczące majątku określonego w ppkt (iii) – państwo członkowskie, na którego terytorium osoba trzecia zobowiązana do ich zaspokojenia ma główny ośrodek swojej podstawowej działalności w rozumieniu art. 3 ust. 1;

▼B

10) „oddział” oznacza każde miejsce działalności, w którym dłużnik wykonuje lub w ostatnich trzech miesiącach przed złożeniem wniosku o wszczęcie głównego postępowania upadłościowego wykonywał przy wykorzystaniu zasobów ludzkich i majątkowych działalność gospodarczą niemającą charakteru tymczasowego;

11) „wierzyciel miejscowy” oznacza wierzyciela, którego roszczenia przeciwko dłużnikowi powstały w związku z działalnością lub są związane z działalnością oddziału znajdującego się w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika;

12) „wierzyciel zagraniczny” oznacza wierzyciela, którego miejsce zwykłego pobytu, miejsce zamieszkania lub siedziba statutowa znajduje się w innym państwie członkowskim niż państwo wszczęcia postępowania, w tym organy podatkowe i organy ubezpieczenia społecznego państwa członkowskiego;

13) „grupa przedsiębiorstw” oznacza jednostkę dominującą i jej wszystkie jednostki zależne;

14) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę, która bezpośrednio albo pośrednio kontroluje co najmniej jedną jednostkę zależną. Jednostka sporządzająca skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ([1]) jest uznawana za jednostkę dominującą.

Artykuł 3

Jurysdykcja międzynarodowa

1. Sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, posiadają jurysdykcję do wszczęcia postępowania upadłościowego („główne postępowanie upadłościowe”). Głównym ośrodkiem podstawowej działalności jest miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich.

W przypadku spółki lub osoby prawnej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest miejsce siedziby statutowej. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy siedziba statutowa nie została przeniesiona do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego.

W przypadku osoby fizycznej prowadzącej niezależną działalność gospodarczą lub zawodową domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest główne miejsce wykonywania tej działalności. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy główne miejsce wykonywania działalności nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

▼B

W przypadku każdej innej osoby fizycznej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest miejsce zwykłego pobytu tej osoby. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy miejsce zwykłego pobytu nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie sześciu miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego.

2. Jeżeli dłużnik ma główny ośrodek swojej podstawowej działalności na terytorium państwa członkowskiego, sądy innego państwa członkowskiego są uprawnione do wszczęcia postępowania upadłościowego tylko wtedy, gdy dłużnik ma na terytorium tego innego państwa członkowskiego swój oddział. Skutki tego postępowania są ograniczone do majątku dłużnika znajdującego się na terytorium tego ostatniego państwa członkowskiego.

3. W przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego zgodnie z ust. 1 każde postępowanie wszczęte później zgodnie z ust. 2 jest wtórnym postępowaniem upadłościowym.

4. Uboczne postępowanie upadłościowe, o którym mowa w ust. 2, można wszcząć przed wszczęciem głównego postępowania upadłościowego zgodnie z ust. 1 jedynie w przypadku gdy:

a) wszczęcie postępowania upadłościowego zgodnie z ust. 1 jest niemożliwe ze względu na wymagania przewidziane w prawie państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika; lub

b) o wszczęcie ubocznego postępowania upadłościowego wnosi:

(i) wierzyciel, którego roszczenia powstały w związku z działalnością lub są związane z działalnością oddziału znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego, w którym wnosi się o wszczęcie postępowania ubocznego; lub

(ii) organ publiczny, który w myśl prawa państwa członkowskiego na terytorium którego znajduje się oddział ma prawo wnosić o wszczęcie postępowania upadłościowego.

W przypadku wszczęcia głównego postępowania upadłościowego postępowanie uboczne staje się wtórnym postępowaniem upadłościowym.

Artykuł 4

Badanie jurysdykcji

1. Sąd, do którego wpłynął wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego, ustala z urzędu, czy posiada jurysdykcję zgodnie z art. 3. W orzeczeniu o wszczęciu postępowania upadłościowego określa się podstawy jurysdykcji sądu, a w szczególności, czy wynika ona z art. 3 ust. 1 czy z art. 3 ust. 2.

▼B

2. Niezależnie od ust. 1, jeżeli postępowanie upadłościowe wszczyna się zgodnie z prawem krajowym bez orzeczenia sądu, państwo członkowskie może powierzyć zarządcy powołanemu w takim postępowaniu upadłościowym zbadanie, czy państwo członkowskie, w którym zawisł wniosek o wszczęcie postępowania, posiada jurysdykcję zgodnie z art. 3. Jeżeli wspomniane państwo członkowskie posiada jurysdykcję, zarządca określa w decyzji o wszczęciu postępowania podstawy jurysdykcji, a w szczególności, czy wynika ona z art. 3 ust. 1 czy z art. 3 ust. 2.

Artykuł 5

Sądowa kontrola orzeczenia o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego

1. Dłużnik lub każdy wierzyciel może zaskarżyć przed sądem orzeczenie o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego, powołując się na podstawy dotyczące jurysdykcji.

2. Orzeczenie o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego może zostać zaskarżone przez strony inne niż określone w ust. 1 lub z powodów innych niż brak jurysdykcji, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe.

Artykuł 6

Jurysdykcja w sprawach wynikających bezpośrednio z postępowania upadłościowego i ściśle z nim powiązanych

1. Sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto zgodnie z art. 3 postępowanie upadłościowe, mają jurysdykcję w sprawach wynikających bezpośrednio z tego postępowania i z nim ściśle powiązanych, takich jak sprawa o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej.

2. Jeżeli powództwo w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest powiązane z powództwem w sprawach cywilnych i handlowych wniesionym przeciwko temu samemu pozwanemu, zarządca może wnieść oba pozwy do sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania lub – jeżeli pozew wniesiono przeciwko kilku pozwanym – do sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium którykolwiek z nich ma miejsce zamieszkania, pod warunkiem że sądy te posiadają jurysdykcję na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

Akapit pierwszy ma zastosowanie do dłużnika sprawującego zarząd własny, pod warunkiem że prawo krajowe pozwala dłużnikowi sprawującemu zarząd własny wnosić pozwy na rzecz masy upadłościowej.

3. Do celów ust. 2 sprawy uznaje się za powiązane, jeżeli związek między nimi jest tak ścisły, że celowe jest ich łączne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie, tak by uniknąć ryzyka zapadnięcia sprzecznych orzeczeń w odrębnych postępowaniach.

▼B

Artykuł 7

Prawo właściwe

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, dla postępowania upadłościowego i jego skutków właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym zostaje wszczęte postępowanie („państwo wszczęcia postępowania”).

2. Prawo państwa wszczęcia postępowania określa przesłanki wszczęcia postępowania upadłościowego, sposób jego prowadzenia i zakończenia. W szczególności określa ono:

a) dłużników, w stosunku do których może być prowadzone postępowanie upadłościowe;

b) mienie wchodzące w skład masy upadłościowej oraz sposób postępowania z mieniem nabytym przez dłużnika po wszczęciu postępowania upadłościowego;

c) uprawnienia dłużnika i zarządcy;

d) przesłanki skuteczności potrącenia;

e) skutki postępowania upadłościowego co do niewykonanych umów dłużnika;

f) wpływ postępowania upadłościowego na środki dochodzenia praw przez poszczególnych wierzycieli, z wyłączeniem zawisłych postępowań sądowych;

g) jakie wierzytelności mogą być zgłoszone do masy upadłościowej dłużnika oraz sposób postępowania z wierzytelnościami powstałymi po wszczęciu postępowania upadłościowego;

h) zasady zgłaszania, weryfikacji i uznania wierzytelności;

i) zasady podziału środków uzyskanych z likwidacji majątku, kolejność zaspokojenia wierzytelności oraz prawa wierzycieli, którzy po wszczęciu postępowania upadłościowego zostali częściowo zaspokojeni na podstawie prawa rzeczowego lub wskutek potrącenia;

j) przesłanki oraz skutki zakończenia postępowania upadłościowego, w szczególności w drodze układu;

k) prawa wierzycieli po zakończeniu postępowania upadłościowego;

l) kto ponosi koszty postępowania upadłościowego łącznie z poniesionymi wydatkami;

m) zasady dotyczące nieważności, zaskarżania lub względnej bezskuteczności czynności prawnych dokonanych ze szkodą dla ogółu wierzycieli.

▼B

Artykuł 8

Prawa rzeczowe osób trzecich

1. Wszczęcie postępowania upadłościowego nie narusza praw rzeczowych wierzycieli lub osób trzecich na materialnych lub niematerialnych, ruchomych lub nieruchomych składnikach majątku dłużnika – zarówno na określonych przedmiotach, jak i na zbiorze nieokreślonych przedmiotów o zmiennym składzie – które w chwili wszczęcia postępowania znajdują się na terytorium innego państwa członkowskiego.

2. Prawa, o których mowa w ust. 1, oznaczają w szczególności:

a) prawo zbycia lub polecenia zbycia rzeczy w celu uzyskania zaspokojenia roszczenia z dochodów ze sprzedaży lub przychodów z tych rzeczy, w szczególności tytułem zastawu lub hipoteki;

b) wyłączne prawo ściągania należności, w szczególności prawo gwarantowane przez prawo zastawu w odniesieniu do należności lub poprzez przewłaszczenie należności przez gwarancje;

c) prawo roszczenia do rzeczy lub wymóg przywrócenia do stanu poprzedniego przez każdego, kto je posiada lub z nich korzysta sprzecznie z życzeniem strony do tego uprawnionej;

d) prawo rzeczowe do pobierania pożytków z rzeczy.

3. Wpisane do publicznego rejestru i skuteczne wobec osób trzecich uprawnienie do uzyskania prawa rzeczowego w rozumieniu ust. 1, jest traktowane jako prawo rzeczowe.

4. Ust. 1 nie narusza nieważności, zaskarżalności lub względnej bezskuteczności czynności prawnej zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. m).

Artykuł 9

Potrącenie

1. Wszczęcie postępowania upadłościowego nie narusza uprawnienia wierzyciela do potrącenia swoich wierzytelności z wierzytelnościami dłużnika, jeżeli potrącenie takie jest dopuszczalne zgodnie z prawem właściwym dla wierzytelności niewypłacalnego dłużnika.

2. Ust. 1 nie narusza nieważności, zaskarżalności lub względnej bezskuteczności czynności prawnej zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. m).

Artykuł 10

Zastrzeżenie własności

1. Wszczęcie postępowania upadłościowego przeciwko kupującemu przedmiot majątkowy nie narusza praw sprzedawcy z tytułu zastrzeżenia własności, jeżeli przedmiot ten w chwili wszczęcia postępowania znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania.

▼B

2. Wszczęcie postępowania upadłościowego przeciwko sprzedawcy przedmiotu majątkowego po jego dostarczeniu nie uzasadnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy sprzedaży i nie stoi na przeszkodzie nabyciu własności przez kupującego, jeżeli przedmiot ten w chwili wszczęcia postępowania znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania.

3. Ust. 1 i 2 nie naruszają nieważności, zaskarżalności lub względnej bezskuteczności czynności prawnej zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. m).

Artykuł 11

Umowa dotycząca nieruchomości

1. Skutki postępowania upadłościowego co do umowy uprawniającej do nabycia lub korzystania z nieruchomości podlegają wyłącznie prawu państwa członkowskiego, na którego terytorium jest położona ta nieruchomość.

2. Sąd wszczynający główne postępowanie upadłościowe posiada jurysdykcję do wydania zgody na rozwiązanie lub zmianę umów, o których mowa w niniejszym artykule, jeżeli:

a) prawo państwa członkowskiego mające zastosowanie do tych umów wymaga, by umowy te można było rozwiązać lub zmienić jedynie za zgodą sądu wszczynającego postępowanie upadłościowe; oraz

b) w tym państwie członkowskim nie wszczęto żadnego postępowania upadłościowego.

Artykuł 12

Systemy płatności oraz rynki finansowe

1. Bez uszczerbku dla art. 8, skutki postępowania upadłościowego co do praw i obowiązków uczestników systemu płatności lub rozrachunku albo rynku finansowego podlegają wyłącznie prawu państwa członkowskiego właściwemu dla danego systemu lub rynku.

2. Ust. 1 nie narusza nieważności, zaskarżalności lub względnej bezskuteczności zapłaty lub operacji zgodnie z prawem właściwym dla odpowiedniego systemu płatności lub rynku finansowego.

Artykuł 13

Umowa o pracę

1. Skutki postępowania upadłościowego co do umowy o pracę oraz stosunku pracy podlegają wyłącznie prawu państwa członkowskiego właściwemu dla umowy o pracę.

▼B

2. Sądy państwa członkowskiego, w którym można wszcząć wtórne postępowanie upadłościowe, zachowują jurysdykcję do wydania zgody na rozwiązanie lub zmianę umów, o których mowa w niniejszym artykule, nawet jeżeli w tym państwie członkowskimnie wszczęto żadnego postępowania upadłościowego.

Akapit pierwszy ma zastosowanie również do organu, który na mocy prawa krajowego jest właściwy do wydania zgody na rozwiązanie lub zmianę umów, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 14

Skutki co do praw podlegających wpisowi do rejestru

Skutki postępowania upadłościowego co do praw dłużnika do nieruchomości oraz statku wodnego lub powietrznego, podlegających wpisowi do publicznego rejestru, podlegają prawu państwa członkowskiego, którego właściwości podlega prowadzenie tego rejestru.

Artykuł 15

Patenty europejskie o jednolitym skutku oraz wspólnotowe znaki towarowe

Do celów niniejszego rozporządzenia patent europejski o jednolitym skutku, wspólnotowy znak towarowy oraz każde inne podobne prawo ustanowione na podstawie przepisów Unii może zostać objęte wyłącznie postępowaniem, o którym mowa w art. 3 ust. 1.

Artykuł 16

Czynności prawne dokonane z pokrzywdzeniem wierzycieli

Art. 7 ust. 2 lit. m) nie ma zastosowania w wypadku, gdy osoba, która odniosła korzyść z czynności dokonanej z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli wykaże, że:

a) czynność ta podlega prawu innego państwa członkowskiego niż państwa wszczęcia postępowania; oraz

b) prawo tego państwa członkowskiego nie pozwala żadnymi środkami zaskarżyć tej czynności prawnej w odnośnej sprawie.

Artykuł 17

Ochrona nabywców – stron trzecich

Jeżeli dłużnik w drodze odpłatnej czynności prawnej dokonanej po wszczęciu postępowania upadłościowego rozporządza:

a) nieruchomością;

b) statkiem wodnym lub powietrznym zarejestrowanym w rejestrze publicznym; lub

▼B

c) papierami wartościowymi, dla których istnienia wymagany jest wpis do rejestru określonego przepisami prawa;

skuteczność tej czynności prawnej podlega prawu państwa, na terytorium którego znajduje się nieruchomość lub którego właściwości podlega prowadzenie tego rejestru.

Artykuł 18

Wpływ postępowania upadłościowego na zawisłe postępowania sądowe lub postępowanie polubowne

Wpływ postępowania upadłościowego na zawisłe postępowania sądowe lub postępowania polubowne, które dotyczą przedmiotu lub prawa wchodzącego w skład masy upadłościowej dłużnika, podlega wyłącznie prawu państwa członkowskiego, w którym toczy się postępowanie sądowe lub w którym ma siedzibę organ polubowny.

ROZDZIAŁ II

UZNANIE POSTĘPOWAŃ UPADŁOŚCIOWYCH

Artykuł 19

Zasada

1. Orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego wydane przez sąd państwa członkowskiego posiadający jurysdykcję zgodnie z art. 3 podlega uznaniu we wszystkich pozostałych państwach członkowskich z chwilą, gdy orzeczenie to stanie się skuteczne w państwie wszczęcia postępowania.

Zasadę określoną w akapicie pierwszym stosuje się również w przypadku, gdy w stosunku do dłużnika ze względu na jego właściwości w innych państwach członkowskich nie może zostać wszczęte postępowanie upadłościowe.

2. Uznanie postępowania, o którym mowa w art. 3 ust. 1, nie stoi na przeszkodzie wszczęciu przez sąd innego państwa członkowskiego postępowania, o którym mowa w art. 3 ust. 2. W tym wypadku postępowanie wszczęte na podstawie art. 3 ust. 2 jest wtórnym postępowaniem upadłościowym w rozumieniu rozdziału III.

Artykuł 20

Skutki uznania

1. Orzeczenie o wszczęcie postępowania upadłościowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, wywołuje w każdym innym państwie członkowskim, bez potrzeby dopełnienia jakichkolwiek formalności, skutki, które wynikają z prawa państwa wszczęcia postępowania, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz dopóki w tym innym państwie członkowskim nie zostanie wszczęte postępowanie, o którym mowa art. 3 ust. 2.

2. Skutki postępowania, o którym mowa w art. 3 ust. 2, nie mogą zostać podważone w innych państwach członkowskich. Jakiekolwiek ograniczenie praw wierzycieli, w szczególności odroczenie płatności lub zwolnienie z długu wskutek postępowania wywiera skutek co do majątku znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego tylko w odniesieniu do wierzycieli, którzy wyrazili na to zgodę.

▼B

Artykuł 21

Uprawnienia zarządcy

1. Zarządca powołany przez sąd posiadający jurysdykcję zgodnie z art. 3 ust. 1 może wykonywać na terytorium innego państwa członkowskiego wszystkie uprawnienia przysługujące mu na podstawie prawa państwa wszczęcia postępowania, o ile w tym innym państwie członkowskim nie zostało wszczęte żadne inne postępowanie upadłościowe ani nie został zastosowany – wskutek wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego – przeciwny temu środek zabezpieczający. Z zastrzeżeniem art. 8 i 10 zarządca może w szczególności usuwać majątek dłużnika z terytorium państwa członkowskiego, w którym majątek ten się znajduje.

2. Zarządca powołany przez sąd posiadający jurysdykcję zgodnie z art. 3 ust. 2 może w każdym innym państwie członkowskim podnosić okoliczność, na drodze sądowej lub pozasądowej, że po wszczęciu postępowania upadłościowego rzecz ruchoma została usunięta z terytorium państwa wszczęcia postępowania na terytorium tego innego państwa członkowskiego. Zarządca jest także uprawniony do zaskarżania czynności prawnych stosownie do interesu wierzycieli.

3. Przy wykonywaniu swoich uprawnień zarządca jest zobowiązany do przestrzegania prawa państwa członkowskiego, na którego terytorium zamierza podejmować czynności, w szczególności zasad dotyczących sposobu likwidacji składników majątku. Uprawnienia te nie mogą obejmować zastosowania środków przymusu – jeżeli sąd tego państwa członkowskiego nie wydał odnośnego nakazu – ani prawa do rozstrzygania sporów prawnych lub innych sporów.

Artykuł 22

Dowód powołania zarządcy

Powołanie zarządcy potwierdza się poświadczonym odpisem orzeczenia, którym został on powołany albo innym zaświadczeniem wystawionym przez sąd posiadający jurysdykcję.

Można zażądać tłumaczenia na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego, na którego terytorium zarządca zamierza podejmować czynności. Nie wymaga się żadnej legalizacji ani innych podobnych formalności.

Artykuł 23

Obowiązek zwrotu zaspokojenia i zaliczenie otrzymanego zaspokojenia

1. Wierzyciel, który po wszczęciu postępowania upadłościowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, w jakikolwiek sposób, w szczególności w drodze postępowania egzekucyjnego, zostaje zaspokojony całkowicie lub częściowo z przedmiotu należącego do dłużnika, znajdującego się w innym państwie członkowskim, jest zobowiązany, z zastrzeżeniem art. 8 i 10, do zwrotu zarządcy otrzymanego zaspokojenia.

2. Dla zapewnienia równego traktowania wierzycieli, wierzyciel, którego wierzytelność została częściowo zaspokojona w postępowaniu upadłościowym, bierze udział w podziale w ramach innego postępowania dopiero wówczas, gdy wierzyciele tej samej kategorii lub należący do tej samej grupy zostaną w tym innym postępowaniu zaspokojeni w takiej samej części.

▼B

Artykuł 24

Ustanowienie rejestrów upadłości

1. Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą na swoim terytorium co najmniej jeden rejestr, w którym ogłasza się informacje o postępowaniach upadłościowych („rejestry upadłości”). Informacje ogłasza się natychmiast po wszczęciu takiego postępowania.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane publicznie pod warunkami określonymi w art. 27 i obejmują następujące dane („informacje obowiązkowe”):

a) datę wszczęcia postępowania upadłościowego;

b) sąd wszczynający postępowanie upadłościowe i numer sprawy (jeżeli dotyczy);

c) typ wszczętego postępowania upadłościowego określony w załączniku A, a w odpowiednim przypadku także odnośny podtyp wszczętego postępowania zgodnie z prawem krajowym;

d) określenie, czy jurysdykcja sądu do wszczęcia postępowania wynika z art. 3 ust. 1, z art. 3 ust. 2 czy z art. 3 ust. 4;

e) jeżeli dłużnik jest spółką lub osobą prawną – nazwę dłużnika, numer wpisu w rejestrze, siedzibę statutową lub adres pocztowy (jeżeli inny niż adres siedziby statutowej);

f) jeżeli dłużnik jest osobą fizyczną, niezależnie od tego, czy prowadzi niezależną działalność gospodarczą lub zawodową czy nie – imię i nazwisko dłużnika, numer wpisu do ewidencji (jeżeli dotyczy) oraz adres pocztowy, a gdy adres jest zastrzeżony – datę i miejsce urodzenia dłużnika;

g) nazwę/imię i nazwisko, adres pocztowy lub elektroniczny powołanego zarządcy (jeżeli dotyczy);

h) termin zgłaszania wierzytelności (jeżeli dotyczy) lub odesłanie do zasad ustalania tego terminu;

i) datę zakończenia głównego postępowania upadłościowego (jeżeli dotyczy);

j) sąd i (jeżeli dotyczy) termin, w którym można zaskarżyć orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego zgodnie z art. 5, lub odesłanie do zasad ustalania tego terminu.

3. Ust. 2 nie uniemożliwia państwom członkowskim zamieszczania dokumentów lub dodatkowych informacji w swoich krajowych rejestrach upadłości, jak na przykład informacji o związanych z upadłością zakazach pełnienia funkcji kierowniczych.

▼B

4. Państwa członkowskie nie są zobowiązane do zamieszczania w rejestrach upadłości informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do osób fizycznych nieprowadzących niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej, ani udostępniać tych informacji publicznie za pośrednictwem systemu wzajemnie połączonych rejestrów, pod warunkiem że znani im wierzyciele zagraniczni zostaną poinformowani zgodnie z art. 54 o danych, o których mowa w ust. 2 lit. j) niniejszego artykułu.

W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z możliwości, o której mowa w akapicie pierwszym, postępowanie upadłościowe nie wpływa na roszczenia wierzycieli zagranicznych, którzy nie otrzymali informacji określonych w akapicie pierwszym.

5. Ogłoszenie informacji w rejestrach na mocy niniejszego rozporządzenia nie ma innych skutków prawnych poza przewidzianymi w prawie krajowym i w art. 55 ust. 6.

Artykuł 25

Wzajemne połączenie rejestrów upadłości

1. Komisja ustanowi w drodze aktów wykonawczych zdecentralizowany system służący wzajemnemu połączeniu rejestrów upadłości. Na system ten będą się składać rejestry upadłości oraz europejski portal „e-Sprawiedliwość" pełniący rolę centralnego elektronicznego punktu dostępu publicznego do informacji w systemie. System będzie oferował funkcję wyszukiwania we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii, by umożliwić dostęp do informacji obowiązkowych oraz wszelkich innych dokumentów i informacji zawartych w rejestrach upadłości, które państwa członkowskie postanowią udostępnić za pośrednictwem portalu „e-Sprawiedliwość".

2. W drodze aktów wykonawczych, zgodnie z procedurą określoną w art. 87, Komisja przyjmuje do dnia 26 czerwca 2019 r., co następuje:

a) specyfikację techniczną, w której określa metody komunikacji i wymiany informacji drogą elektroniczną w oparciu o ustanowioną specyfikację interfejsu dla systemu wzajemnego połączenia rejestrów upadłości;

b) środki techniczne zapewniające minimalne normy bezpieczeństwa technologii informacyjnych w zakresie komunikacji i rozpowszechniania informacji w systemie wzajemnego połączenia rejestrów upadłości;

c) minimalne kryteria wyszukiwania poprzez europejski portal „e-Sprawiedliwość" na podstawie informacji określonych w art. 24;

d) minimalne kryteria wyświetlania wyników takiego wyszukiwania na podstawie informacji określonych w art. 24;

▼B

e) tryb i techniczne warunki dostępności funkcji oferowanych przez system wzajemnego połączenia; oraz

f) glosariusz z podstawowym wyjaśnieniem krajowych postępowań upadłościowych wymienionych w załączniku A.

Artykuł 26

Koszty ustanowienia i wzajemnego połączenia rejestrów upadłości

1. Ustanowienie, prowadzenie i przyszły rozwój systemu wzajemnego połączenia rejestrów upadłości finansuje się z budżetu ogólnego Unii.

2. Każde państwo członkowskie ponosi koszt ustanowienia i takiego dostosowania swoich krajowych rejestrów upadłości, by były interoperacyjne z europejskim portalem „e-Sprawiedliwość", oraz koszty zarządzania tymi rejestrami, ich działania i prowadzenia. Wymóg ten pozostaje bez uszczerbku dla możliwości wystąpienia o dofinansowanie tych działań z programów finansowych Unii.

Artykuł 27

Warunki dostępu do informacji poprzez system wzajemnego połączenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje obowiązkowe określone w art. 24 ust. 2 lit. a)–j) były bezpłatnie dostępne poprzez system wzajemnego połączenia rejestrów upadłości.

2. Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia państwom członkowskim pobierania uzasadnionej opłaty za dostęp – poprzez system wzajemnego połączenia rejestrów upadłości – do dokumentów lub dodatkowych informacji, o których mowa w art. 24 ust. 3.

3. Dostęp do informacji obowiązkowych o osobach fizycznych, które nie prowadzą niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej, oraz o osobach fizycznych, które prowadzą niezależną działalność gospodarczą lub zawodową, w przypadku gdy postępowanie upadłościowe nie odnosi się do tej działalności, państwa członkowskie mogą uzależnić od dodatkowych kryteriów wyszukiwania dotyczących dłużnika, stanowiących uzupełnienie minimalnych kryteriów, o których mowa w art. 25 ust. 2 lit. c).

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, by dostęp do informacji, o których mowa w ust. 3, zależał od wystąpienia z wnioskiem do właściwego organu. Państwa członkowskie mogą uzależnić dostęp od weryfikacji, czy istnieje uzasadniona potrzeba dostępu do tych informacji. Wnioskodawca musi mieć możliwość złożenia elektronicznego wniosku

▼B

o informacje za pomocą standardowego formularza przez europejski portal „e-Sprawiedliwość”. Jeżeli istnieje wymóg uzasadnionej potrzeby dostępu do informacji, wnioskodawca musi mieć możliwość uzasadnić wniosek za pomocą elektronicznych kopii odnośnych dokumentów. Wnioskodawca otrzymuje odpowiedź właściwego organu w terminie trzech dni roboczych.

Wnioskodawca nie ma obowiązku przedstawiać tłumaczenia dokumentów uzasadniających jego wniosek ani pokrywać kosztów tłumaczenia, które właściwy organ może ponieść.

Artykuł 28

Obwieszczenie w innym państwie członkowskim

1. Zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny wnoszą o to, by obwieszczenie o orzeczeniu o wszczęciu postępowania upadłościowego oraz, w stosownym przypadku, orzeczeniu o powołaniu zarządcy zostało opublikowane w każdym innym państwie członkowskim, w którym znajduje się oddział dłużnika, zgodnie z procedurami obwieszczania przewidzianymi w tym państwie członkowskim. W obwieszczeniu podaje się w stosownym przypadku, kto został powołany na zarządcę oraz czy jurysdykcja sądu wynika z art. 3 ust. 1 czy też z art. 3 ust. 2.

2. Zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny mogą wnieść o to, by informacje określone w ust. 1 zostały obwieszczone w każdym innym państwie członkowskim, w którym zdaniem tego zarządcy lub dłużnika jest to konieczne, zgodnie z procedurami obwieszczania przewidzianymi w tym państwie członkowskim.

Artykuł 29

Wpis do rejestrów publicznych innego państwa członkowskiego

1. Jeżeli prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się oddział dłużnika wpisany do publicznego rejestru tego państwa członkowskiego lub prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się należąca do dłużnika nieruchomość, wymaga, by informacje o wszczęciu postępowania upadłościowego, o których mowa w art. 28, zostały wpisane do księgi wieczystej, rejestru handlowym lub innego rejestru publicznego, zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić dokonanie takiego wpisu.

2. Zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny mogą wnieść o taki wpis w każdym innym państwie członkowskim, pod warunkiem że prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest dany rejestr, zezwala na taki wpis.

Artykuł 30

Koszty

Koszty obwieszczenia oraz wpisu przewidzianych w art. 28 i 29 uznaje się za wydatki i koszty postępowania.

▼B

Artykuł 31

Świadczenie do rąk dłużnika

1. Kto w państwie członkowskim spełnia świadczenie do rąk dłużnika, przeciwko któremu w innym państwie członkowskim zostało wszczęte postępowanie upadłościowe, chociaż powinien był spełnić świadczenie do rąk zarządcy, zostaje zwolniony ze zobowiązania, jeżeli nie wiedział o wszczęciu postępowania.

2. W przypadku gdy spełnienie świadczenia nastąpiło przed obwieszczeniem przewidzianym w art. 28, domniemywa się wobec braku dowodu przeciwnego, że spełniający świadczenie nie wiedział o wszczęciu postępowania upadłościowego. W przypadku gdy spełnienie świadczenia nastąpiło po takim obwieszczeniu domniemywa się wobec braku dowodu przeciwnego, że spełniający świadczenie wiedział o wszczęciu postępowania.

Artykuł 32

Uznanie i wykonalność innych orzeczeń

1. Orzeczenia dotyczące prowadzenia i zakończenia postępowania upadłościowego wydane przez sąd, którego orzeczenie o wszczęciu postępowania zostaje uznane na podstawie art. 19, oraz układ zatwierdzony przez taki sąd, zostają również uznane bez żadnych dalszych formalności. Orzeczenia te zostają wykonane zgodnie z art. 39–44 i 47–57 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

Akapit pierwszy ma zastosowanie również do orzeczeń, które wynikają bezpośrednio z postępowania upadłościowego i są z nim ściśle powiązane, nawet jeżeli zostały wydane przez inny sąd.

Akapit pierwszy ma zastosowanie również do orzeczeń w sprawie zastosowania środków zabezpieczających wydanych po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego lub w związku z tym wnioskiem.

2. Uznawanie i wykonywanie innych orzeczeń niż orzeczenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, reguluje rozporządzenie (UE) nr 1215/2012, jeżeli rozporządzenie to ma zastosowanie.

Artykuł 33

Porządek publiczny

Każde państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim lub wykonania wydanego w jego toku orzeczenia, o ile uznanie to lub wykonanie prowadziłyby do rezultatu, który pozostaje w oczywistej sprzeczności z jego porządkiem publicznym, w szczególności z jego podstawowymi zasadami lub konstytucyjnie zagwarantowanymi prawami i wolnościami jednostki.

▼B

ROZDZIAŁ III

WTÓRNE POSTĘPOWANIE UPADŁOŚCIOWE

Artykuł 34

Wszczęcie postępowania

W przypadku gdy główne postępowanie upadłościowe zostało wszczęte przez sąd jednego państwa członkowskiego i uznane w innym państwie członkowskim, sąd tego innego państwa członkowskiego, który posiada jurysdykcję zgodnie z art. 3 ust. 2, może wszcząć wtórne postępowanie upadłościowe zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozdziale. W przypadku gdy warunkiem wszczęcia głównego postępowania upadłościowego była niewypłacalność dłużnika, niewypłacalności jego nie sprawdza się już ponownie w państwie członkowskim, w którym może zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe. Skutki wtórnego postępowania upadłościowego ograniczają się do majątku dłużnika znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego, w którym wszczęto to postępowanie.

Artykuł 35

Prawo właściwe

Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, wtórne postępowanie upadłościowe podlega prawu państwa członkowskiego, na terytorium którego zostało ono wszczęte.

Artykuł 36

Prawo do przedstawienia zobowiązania w celu uniknięcia postępowania wtórnego

1. Aby uniknąć wszczęcia wtórnego postępowania upadłościowego, zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym może przedstawić w odniesieniu do majątku znajdującego się w państwie członkowskim, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, jednostronne zobowiązanie (zwane dalej „zobowiązaniem”), że dokonując podziału tego majątku lub sum uzyskanych z jego likwidacji, będzie przestrzegać zasad podziału i kolejności zaspokajania wynikających z prawa krajowego, które przysługiwałyby wierzycielom, gdyby w tym państwie członkowskim wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe. W zobowiązaniu określa się jego przesłanki faktyczne, zwłaszcza co do wartości majątku znajdującego się w danym państwie członkowskim, oraz dostępne sposoby likwidacji tego majątku.

2. W przypadku gdy zgodnie z niniejszym artykułem zostało przedstawione zobowiązanie, to prawem mającym zastosowanie do podziału sum uzyskanych z likwidacji majątku, o którym mowa w ust. 1, do zaliczenia wierzytelności do określonych kategorii i do praw wierzycieli względem majątku, o którym mowa w ust. 1, jest prawo państwa członkowskiego, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe. Skład majątku, o którym mowa w ust. 1, ustala się na moment przedstawienia zobowiązania.

3. Zobowiązanie przedstawia się w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym mogłoby

▼B

zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, lub – jeżeli w tym państwie członkowskim jest kilka języków urzędowych – w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych miejsca, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe.

4. Zobowiązanie sporządza się w formie pisemnej. Zobowiązanie musi spełniać wszelkie inne wymogi dotyczące formy i ewentualne wymogi dotyczące zatwierdzenia podziału funduszów masy obowiązujące w państwie, w którym wszczęto główne postępowanie upadłościowe.

5. Zobowiązanie jest zatwierdzane przez znanych wierzycieli miejscowych. Zasady dotyczące większości kwalifikowanej oraz głosowania mające zastosowanie do przyjmowania planów restrukturyzacji zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, mają zastosowanie także do zatwierdzania zobowiązania. Jeżeli zezwala na to prawo krajowe, wierzyciele mają możliwość uczestniczenia w głosowaniu za pomocą środków zdalnej komunikacji. Zarządca informuje znanych sobie wierzycieli miejscowych o zobowiązaniu, zasadach i trybie jego zatwierdzania oraz o zatwierdzeniu lub odrzuceniu zobowiązania.

6. Zobowiązanie udzielone i zatwierdzone zgodnie z niniejszym artykułem ma moc wiążącą względem masy upadłościowej. Jeżeli wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe zgodnie z art. 37 i 38, zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym przekazuje zarządcy we wtórnym postępowaniu upadłościowym wszelkie przedmioty, które usunął z terytorium tego państwa członkowskiego po przedstawieniu zobowiązania, a jeżeli przedmioty te uległy już likwidacji – przekazuje sumy uzyskane z tego tytułu.

7. W przypadku gdy zarządca przedstawił zobowiązanie, to o planowanym podziale informuje wierzycieli miejscowych przed podziałem majątku i sum, o których mowa w ust. 1. Jeżeli informacja ta nie jest zgodna z warunkami zobowiązania lub z mającym zastosowanie prawem, każdy wierzyciel miejscowy może zaskarżyć taki podział przed sądem państwa członkowskiego, w którym wszczęto główne postępowanie upadłościowe, w celu osiągnięcia podziału zgodnego z warunkami zobowiązania i z mającym zastosowanie prawem. Jeżeli doszło do takiego zaskarżenia, podział nie może nastąpić, dopóki sąd nie orzeknie w sprawie zaskarżenia.

8. Wierzyciele miejscowi mogą występować do sądów państwa członkowskiego, w którym wszczęto główne postępowanie upadłościowe, z żądaniem, by zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym przedsięwziął wszelkie właściwe środki służące wykonaniu warunków zobowiązania określone w prawie państwa wszczęcia głównego postępowania upadłościowego.

9. Wierzyciele miejscowi mogą też występować do sądów państwa członkowskiego, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, z żądaniem, by sąd przedsięwziął wszelkie właściwe środki tymczasowe lub zabezpieczające służące wykonaniu warunków zobowiązania przez zarządcę.

▼B

10. Zarządca odpowiada za szkody wyrządzone wierzycielom miejscowym wskutek niedotrzymania obowiązków i wymogów określonych w niniejszym artykule.

11. Do celów niniejszego artykułu organ ustanowiony w państwie członkowskim, w którym mogłoby zostać wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, i zobowiązany na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE [1] do zagwarantowania zapłaty niezaspokojonych roszczeń pracowniczych wynikających z umów o pracę lub stosunku pracy uznaje się za „wierzyciela miejscowego", jeżeli tak przewiduje prawo krajowe.

Artykuł 37

Prawo do wystąpienia o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego

1. O wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego może wystąpić:

a) zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym;

b) każda inna osoba lub organ uprawniony do zgłoszenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego zgodnie z prawem państwa członkowskiego, na którego terytorium wnosi się o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego.

2. Jeżeli zobowiązanie stało się wiążące zgodnie z art. 36, wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego składa się w terminie 30 dni od otrzymania powiadomienia o zatwierdzeniu zobowiązania.

Artykuł 38

Orzeczenie o wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego

1. Sąd, do którego wpłynął wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego, niezwłocznie powiadamia o nim zarządcę w głównym postępowaniu upadłościowym lub dłużnika sprawującego zarząd własny oraz na jego wniosek zapewnia mu możliwość bycia wysłuchanym.

2. W przypadku gdy zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym przedstawił zobowiązanie zgodnie z art. 36, sąd, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na wniosek tego zarządcy nie wszczyna wtórnego postępowania upadłościowego, jeżeli stwierdzi, że zobowiązanie to odpowiednio chroni podstawowe interesy wierzycieli miejscowych.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283 z 28.10.2008, s. 36).

▼B

3. W przypadku gdy orzeczono tymczasowe wstrzymanie indywidualnego postępowania egzekucyjnego, aby umożliwić negocjacje między dłużnikiem a wierzycielami, sąd na wniosek zarządcy lub na wniosek dłużnika sprawującego zarząd własny może wstrzymać wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego na okres nie dłuższy niż trzy miesiące, pod warunkiem że przedsięwzięto właściwe środki dla ochrony interesów wierzycieli miejscowych.

Sąd, o którym mowa w ust. 1, może orzec środki zabezpieczające, aby chronić interesy wierzycieli miejscowych, nakładając na zarządcę lub dłużnika sprawującego zarząd własny zakaz usuwania lub zbywania majątku znajdującego się w państwie członkowskim, w którym mieści się oddział dłużnika, o ile nie następuje to w ramach prowadzenia normalnej działalności gospodarczej. Sąd może także orzec inne środki, aby chronić interesy wierzycieli miejscowych w toku wstrzymania, o ile jest to zgodne z krajowymi przepisami postępowania cywilnego.

Wstrzymanie wszczęcia wtórnego postępowania upadłościowego zostaje uchylone przez sąd z urzędu lub na wniosek każdego wierzyciela, jeżeli w trakcie wstrzymania w wyniku negocjacji, o których mowa w akapicie pierwszym, zawarto porozumienie.

Wstrzymanie może zostać uchylone przez sąd z urzędu lub na wniosek każdego wierzyciela, jeżeli kontynuowanie wstrzymania narusza prawa tego wierzyciela, w szczególności jeżeli negocjacje przerwano lub stało się oczywiste, że mało prawdopodobne jest ich zakończenie przez zawarcie porozumienia, lub jeżeli zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny naruszył zakaz zbywania majątku lub usuwania go z terytorium państwa członkowskiego, w którym mieści się oddział dłużnika.

4. Na wniosek zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym sąd, o którym mowa w ust. 1, może wszcząć inny typ postępowania upadłościowego – wymieniony w załączniku A – niż postępowanie pierwotnie wskazane we wniosku, jeżeli spełnione są warunki przewidziane w prawie krajowym pozwalające wszcząć ten inny typ postępowania oraz jeżeli ten inny typ postępowania jest najbardziej odpowiedni z uwagi na interesy wierzycieli miejscowych i zachowanie spójności między głównym i wtórnym postępowaniem upadłościowym. Zastosowanie ma art. 34 zdanie drugie.

Artykuł 39

Sądowa kontrola orzeczenia o wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego

Orzeczenie o wszczęciu wtórnego postępowania upadłościowego zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym może zaskarżyć przed sądami państwa członkowskiego, w którym wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe, pod zarzutem, że sąd ten nie dopełnił warunków i wymogów określonych w art. 38.

▼B

Artykuł 40

Zaliczka na koszty postępowania

W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego, w którym został zgłoszony wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego wymaga, aby majątek dłużnika był wystarczający dla pokrycia w całości lub w części kosztów postępowania, wówczas sąd, w którym zgłoszony został taki wniosek, może żądać od wnioskodawcy złożenia zaliczki na koszty postępowania lub udzielenia odpowiedniego zabezpieczenia.

Artykuł 41

Współpraca i komunikacja między zarządcami

1. Zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym i zarządca lub zarządcy we wtórnym postępowaniu upadłościowym tego samego dłużnika współpracują ze sobą, o ile współpraca taka nie jest sprzeczna z przepisami mającymi zastosowanie do tych poszczególnych postępowań. Współpraca może przyjąć dowolną formę, w tym może polegać na zawarciu umów lub sporządzaniu protokołów.

2. W ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, zarządcy:

a) możliwie szybko przekazują sobie wszelkie informacje mogące mieć znaczenie w innym postępowaniu, w szczególności o postępie zgłaszania i sprawdzania wierzytelności oraz o wszelkich środkach służących naprawie lub restrukturyzacji dłużnika lub zakończeniu postępowania, pod warunkiem że podejmuje się odpowiednie kroki w celu ochrony informacji poufnych;

b) analizują możliwość restrukturyzacji dłużnika, a gdy taka możliwość istnieje koordynują opracowanie i wykonanie planu restrukturyzacji;

c) koordynują zarządzanie likwidacją lub wykorzystaniem majątku i spraw dłużnika; zarządca we wtórnym postępowaniu upadłościowym w odpowiednim czasie zapewnia zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym możliwość przedstawiania propozycji likwidacji lub wykorzystania majątku objętego wtórnego postępowania upadłościowego.

3. Ust. 1 i 2 stosuje się z odpowiednio, gdy w głównym lub wtórnym postępowaniu upadłościowym lub w którymkolwiek z ubocznych postępowań upadłościowych tego samego dłużnika będących w toku w tym samym czasie dłużnik zachowuje zarząd swoim majątkiem.

Artykuł 42

Współpraca i komunikacja między sądami

1. W celu łatwiejszej koordynacji głównego, ubocznego oraz wtórnego postępowania upadłościowego tego samego dłużnika sąd, do którego złożono wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego lub który wszczął takie postępowanie, współpracuje z każdym innym sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego lub który wszczął takie postępowanie, o ile współpraca taka nie jest sprzeczna z przepisami mającymi zastosowanie do każdego

▼B

z tych postępowań. W tym celu sądy mogą w stosownym przypadku wyznaczyć niezależną osobę lub niezależny organ do wykonania ich instrukcji, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie do tych postępowań.

2. W ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, sądy albo dowolna osoba lub dowolny organ wyznaczone do działania w ich imieniu, o których mowa w ust. 1, mogą bezpośrednio komunikować się ze sobą lub bezpośrednio występować do siebie o informację lub o pomoc, pod warunkiem że w takiej komunikacji przestrzega się praw procesowych stron postępowania i poufności informacji.

3. Współpracę, o której mowa w ust. 1, można prowadzić w dowolny sposób, który sąd uzna za odpowiedni. Może ona w szczególności obejmować:

a) koordynację powoływania zarządców;

b) przekazywanie informacji w dowolny sposób, który sąd uzna za odpowiedni;

c) koordynację zarządu i nadzoru nad majątkiem i sprawami dłużnika;

d) koordynację prowadzenia rozpraw;

e) w stosowanych przypadkach – koordynację zatwierdzania protokołów.

Artykuł 43

Współpraca i komunikacja między zarządcami a sądami

1. W celu łatwiejszej koordynacji głównego, ubocznego i wtórnego postępowania upadłościowego wszczętego wobec tego samego dłużnika:

a) zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym współpracuje i komunikuje się z każdym sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego lub który wszczął takie postępowanie;

b) zarządca w ubocznym lub wtórnym postępowaniu upadłościowym współpracuje i komunikuje się z sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie głównego postępowania upadłościowego lub który wszczął takie postępowanie; oraz

c) zarządca w ubocznym lub wtórnym postępowaniu upadłościowym współpracuje i komunikuje się z sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie innego ubocznego lub wtórnego postępowania upadłościowego lub który wszczął takie postępowanie,

▼B

o ile taka współpraca i komunikacja nie są sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie do każdego z postępowań i nie powodują żadnego konfliktu interesów.

2. Współpracę, o której mowa w ust. 1, można prowadzić za pomocą wszelkich odpowiednich środków, takich jak środki określone w art. 42 ust. 3.

Artykuł 44

Koszty współpracy i komunikacji

Wymogi przewidziane w art. 42 i 43 nie mogą skutkować wzajemnym obciążaniem się przez sądy kosztami współpracy i komunikacji.

Artykuł 45

Wykonywanie praw wierzycieli

1. Każdy wierzyciel może zgłosić swoją wierzytelność w postępowaniu głównym i w każdym postępowaniu wtórnym.

2. Zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym i każdym wtórnym postępowaniu upadłościowym zgłaszają w innych postępowaniach wierzytelności zgłoszone już w postępowaniu, w którym zostali powołani, o ile jest to korzystne dla wierzycieli z postępowania, w którym zostali powołani i z zastrzeżeniem prawa tych wierzycieli do sprzeciwienia się takiemu zgłoszeniu albo jego cofnięcia, o ile jest ono przewidziane we właściwych przepisach.

3. Zarządca w głównym lub wtórnym postępowaniu upadłościowym jest uprawniony do uczestnictwa w innym postępowaniu upadłościowym na prawach wierzyciela, w szczególności poprzez udział w zgromadzeniu wierzycieli.

Artykuł 46

Wstrzymanie procesu likwidacji majątku

1. Sąd, który wszczął wtórne postępowanie upadłościowe wstrzymuje na wniosek zarządcy w postępowaniu głównym całkowicie lub częściowo likwidację majątku. W takim przypadku może zażądać od zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym podjęcia wszelkich stosownych kroków dla zapewnienia ochrony interesów wierzycieli z wtórnego postępowania upadłościowego, jak również poszczególnych grup wierzycieli. Wniosek zarządcy może nie zostać uwzględniony jedynie w przypadku, gdy wstrzymanie w sposób oczywisty nie leży w interesie wierzycieli z głównego postępowania upadłościowego. Takie wstrzymanie likwidacji majątku może zostać zarządzone na okres nieprzekraczający trzech miesięcy. Może ono zostać przedłużone lub ponownie zarządzone każdorazowo na taki sam okres.

2. Sąd, o którym mowa w ust. 1, uchyla wstrzymanie likwidacji majątku w następujących przypadkach:

a) na wniosek zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym;

▼B

b) z urzędu, na wniosek wierzyciela lub na wniosek zarządcy we wtórnym postępowaniu upadłościowym, jeżeli okaże się, że środek ten nie jest już uzasadniony, w szczególności interesem wierzycieli z głównego lub wtórnego postępowania upadłościowego.

Artykuł 47

Uprawnienie zarządcy do proponowania planów restrukturyzacji

1. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego, w którym wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe, pozwala zakończyć to postępowanie bez likwidacji – w drodze planu restrukturyzacji, układu lub w inny porównywalny sposób, zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym jest uprawniony, by zaproponować taki sposób zakończenia postępowania zgodnie z procedurą tego państwa członkowskiego.

2. Jakiekolwiek ograniczenie praw wierzycieli – jak przykładowo odroczenie płatności lub umorzenie długu – wynikające z zaproponowanego we wtórnym postępowaniu upadłościowym sposobu zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1, nie wywiera żadnych skutków względem nieobjętego tym postępowaniem majątku dłużnika, chyba że zgodę wyrażą wszyscy zainteresowani wierzyciele.

Artykuł 48

Skutki zakończenia postępowania upadłościowego

1. Bez uszczerbku dla art. 49, zakończenie postępowania upadłościowego nie stanowi przeszkody dla kontynuacji innych postępowań upadłościowych tego samego dłużnika, które w tym czasie są nadal w toku.

2. Jeżeli postępowanie upadłościowe osoby prawnej lub spółki w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba statutowa tej osoby lub spółki, skutkowałoby rozwiązaniem tej osoby prawnej lub spółki, to osoba prawna lub spółka nie przestają istnieć, dopóki wszelkie inne postępowania upadłościowe tego samego dłużnika nie zostaną zakończone lub dopóki zarządca lub zarządcy w takich postępowaniach nie wydadzą zgody na ich rozwiązanie.

Artykuł 49

Nadwyżka we wtórnym postępowaniu upadłościowym

Jeżeli po likwidacji majątku we wtórnym postępowaniu upadłościowym mogą zostać zaspokojone wszystkie ustalone w tym postępowaniu wierzytelności, zarządca powołany w tym postępowaniu przekazuje niezwłocznie pozostałą nadwyżkę zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym.

Artykuł 50

Późniejsze wszczęcie głównego postępowania upadłościowego

W razie wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 3 ust. 1, po wszczęciu w innym państwie członkowskim postępowania, o którym mowa w art. 3 ust. 2, do postępowania wszczętego wcześniej stosuje się art. 41, 45, 46, 47 i 49, jeżeli jest to możliwe ze względu na stan zaawansowania tego postępowania.

▼B

Artykuł 51

Przekształcenie wtórnego postępowania upadłościowego

1. Na wniosek zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym sąd państwa członkowskiego, w którym wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe, może nakazać przekształcenie wtórnego postępowania upadłościowego w inny typ postępowania upadłościowego – wymieniony w załączniku A – jeżeli spełnione są warunki przewidziane w prawie krajowym pozwalające wszcząć ten inny typ postępowania oraz jeżeli ten inny typ postępowania jest najbardziej odpowiedni z uwagi na interesy wierzycieli miejscowych i zachowanie spójności między głównym i wtórnym postępowaniem upadłościowym.

2. Rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, sąd może zasięgać informacji u zarządców występujących w obu postępowaniach upadłościowych.

Artykuł 52

Środki zabezpieczające

W przypadku gdy sąd państwa członkowskiego, który posiada jurysdykcję na podstawie art. 3 ust. 1, powoła tymczasowego zarządcę dla zabezpieczenia majątku dłużnika, to w celu zabezpieczenia i zachowania majątku dłużnika znajdującego się w innym państwie członkowskim zarządca ten jest uprawniony do występowania o zastosowanie każdego środka, który jest przewidziany w prawie tego państwa członkowskiego, w okresie pomiędzy złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego a orzeczeniem o wszczęciu postępowania upadłościowego.

ROZDZIAŁ IV

ZAWIADOMIENIE WIERZYCIELI I ZGŁASZANIE ICH WIERZYTELNOŚCI

Artykuł 53

Prawo do zgłoszenia wierzytelności

Każdy wierzyciel zagraniczny może zgłosić wierzytelności w postępowaniu upadłościowym za pomocą dowolnego środka łączności dozwolonego prawem państwa wszczęcia postępowania. Samo zgłoszenie wierzytelności nie wymaga zastępstwa przez adwokata ani przez innego prawnika.

Artykuł 54

Obowiązek powiadomienia wierzycieli

1. Niezwłocznie po wszczęciu postępowania upadłościowego w państwie członkowskim, posiadający jurysdykcję sąd tego państwa lub powołany przez ten sąd zarządca powiadamiają znanych wierzycieli zagranicznych.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, następuje poprzez indywidualne przesłanie zawiadomienia, informującego w szczególności o terminach, których należy przestrzegać, skutkach ich niedochowania, organach lub instytucjach właściwych do przyjmowania zgłoszeń wierzytelności oraz innych przewidzianych czynnościach. W zawiadomieniu informuje się także o tym, czy wierzyciele uprzywilejowani lub

▼B

których wierzytelności są zabezpieczone rzeczowo muszą zgłosić swoje wierzytelności. Zawiadomienie zawiera także kopię standardowego formularza służącego do zgłaszania wierzytelności, o którym mowa w art. 55, lub informacje o miejscu, z którego formularz ten można pobrać.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, podaje się w formie standardowego formularza powiadomienia ustanowionego zgodnie z art. 88. Formularz zostaje opublikowany na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość" pod tytułem „Powiadomienie o postępowaniu upadłościowym" we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii. Przekazywany jest w języku urzędowym państwa wszczęcia postępowania lub – jeżeli w tym państwie członkowskim jest kilka języków urzędowych – w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych miejsca wszczęcia postępowania upadłościowego, lub w innym języku, który państwo to wskazało zgodnie z art. 55 ust. 5 jako język akceptowany, jeżeli można zakładać, że język ten jest dla wierzycieli zagranicznych łatwiejszy do zrozumienia.

4. W postępowaniu upadłościowym osoby fizycznej, która nie prowadzi niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej, nie ma obowiązku stosowania standardowego formularza, o którym mowa w niniejszym artykule, jeżeli wierzyciele nie muszą zgłaszać swoich wierzytelności, po to by zostały one uwzględnione w postępowaniu.

Artykuł 55

Procedura zgłaszania wierzytelności

1. Każdy wierzyciel zagraniczny może zgłosić swoją wierzytelność, korzystając ze standardowego formularza zgłoszeniowego ustanowionego zgodnie z art. 88. Tytuł formularza brzmi „Zgłoszenie wierzytelności" we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii.

2. Standardowy formularz zgłoszeniowy, o którym mowa w ust. 1, obejmuje następujące dane:

a) imię i nazwisko, adres pocztowy, adres elektroniczny (jeżeli dotyczy), osobisty numer identyfikacyjny (jeżeli dotyczy) oraz dane rachunku bankowego wierzyciela zagranicznego, o którym mowa w ust. 1;

b) kwotę wierzytelności z wyszczególnieniem kwoty głównej i (jeżeli dotyczy) odsetek, datę powstania wierzytelności oraz datę, z którą stały się wymagalne (jeżeli jest inna);

c) jeżeli występuje się o zapłatę odsetek – stopę oprocentowania, rodzaj odsetek (ustawowe czy umowne), okres, za który się ich dochodzi, oraz ich skapitalizowaną kwotę;

d) jeżeli występuje się o zwrot kosztów dochodzenia wierzytelności poniesionych przed wszczęciem postępowania – kwotę i informacje o tych kosztach;

e) rodzaj wierzytelności;

▼B

f) informację, czy wierzyciel powołuje się na uprzywilejowanie wierzytelności, oraz podstawę uprzywilejowania;

g) informację, czy wierzyciel powołuje się na zabezpieczenie rzeczowe lub zastrzeżenie własności dotyczące wierzytelności, a jeżeli tak – wskazanie mienia stanowiącego przedmiot zabezpieczenia, na które wierzyciel się powołuje, datę ustanowienia zabezpieczenia oraz jeżeli zabezpieczenie podlegało zarejestrowaniu – numer wpisu w rejestrze; oraz

h) informację, czy wierzyciel wnosi o potrącenie wzajemnych wierzytelności, a jeżeli tak – kwoty tych wzajemnych wierzytelności na dzień wszczęcia postępowania upadłościowego, daty ich powstania oraz dochodzoną kwotę pozostałą po potrąceniu.

Do standardowego formularza zgłoszeniowego dołącza się kopie dokumentów potwierdzających zgłaszaną wierzytelność.

3. Standardowy formularz zgłoszeniowy zawiera pouczenie, że podawanie danych rachunku bankowego wierzyciela i jego osobistego numeru identyfikacyjnego, o których mowa w ust. 2 lit. a), nie jest obowiązkowe.

4. Jeżeli wierzyciel zgłasza swoją wierzytelność nie na standardowym formularzu, o którym mowa w ust. 1, ale w inny sposób, jego zgłoszenie musi zawierać informacje określone w ust. 2.

5. Wierzytelności można zgłaszać w dowolnym języku urzędowym instytucji Unii. Sąd, zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny mogą żądać od wierzyciela, by dostarczył tłumaczenie na język urzędowy państwa wszczęcia postępowania lub – jeżeli w tym państwie jest kilka języków urzędowych – na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych miejsca, w którym wszczęto postępowanie upadłościowe, lub na inny język, który to państwo członkowskie wskazało jako język akceptowany. Każde państwo członkowskie podaje, czy do celów zgłaszania wierzytelności akceptuje jakikolwiek język urzędowy instytucji Unii inny niż jego własny.

6. Wierzytelności zgłasza się w terminie przewidzianym w prawie państwa wszczęcia postępowania. W przypadku wierzycieli zagranicznych termin ten nie może być krótszy niż 30 dni od dnia, w którym wszczęcie postępowania upadłościowego ogłoszono w rejestrze upadłości państwa wszczęcia postępowania. W przypadku gdy państwo członkowskie powołuje się na art. 24 ust. 4 okres ten nie może być krótszy niż 30 dni po powiadomieniu wierzyciela zgodnie z art. 54.

7. W przypadku gdy sąd, zarządca lub dłużnik sprawujący zarząd własny ma zastrzeżenia co do wierzytelności zgłoszonej zgodnie z niniejszym artykułem, zapewnia się wierzycielowi możliwość przedstawienia dodatkowych dowodów na istnienie i kwotę danej wierzytelności.

▼B

ROZDZIAŁ V

POSTĘPOWANIE UPADŁOŚCIOWE CZŁONKÓW GRUPY PRZEDSIĘBIORSTW

SEKCJA 1

Współpraca i komunikacja

Artykuł 56

Współpraca i komunikacja między zarządcami

1. W przypadku gdy postępowania upadłościowe odnoszą się do co najmniej dwóch członków grupy przedsiębiorstw, zarządca powołany w postępowaniu upadłościowym jednego członka danej grupy współpracuje z każdym zarządcą powołanym w postępowaniu upadłościowym innego członka tej samej grupy, o ile taka współpraca jest właściwa dla ułatwienia skutecznego prowadzenia tych postępowań, nie jest sprzeczna z przepisami mającymi do nich zastosowanie ani nie wywołuje konfliktu interesów. Współpraca ta może przyjąć dowolną formę, również polegać na zawarciu umów lub sporządzaniu protokołów.

2. W ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, zarządcy:

a) możliwie szybko przekazują sobie wszelkie informacje mogące mieć znaczenie w innym postępowaniu, pod warunkiem że podejmuje się odpowiednie kroki w celu ochrony informacji poufnych;

b) sprawdzają, czy istnieje możliwość skoordynowania zarządu i nadzoru nad sprawami członków grupy, wobec których toczy się postępowanie upadłościowe, a jeżeli taka możliwość istnieje – koordynują taki zarząd i nadzór;

c) sprawdzają, czy istnieje możliwość restrukturyzacji członków grupy, wobec których toczy się postępowanie upadłościowe, a jeżeli taka możliwość istnieje – koordynują zaproponowanie i negocjowanie skoordynowanego planu restrukturyzacji.

Do celów określonych w lit. b) i c) wszyscy lub niektórzy zarządcy, o których mowa w ust. 1, mogą uzgodnić przyznanie dodatkowych uprawnień zarządcy powołanemu w jednym z tych postępowań upadłościowych, jeżeli takie uzgodnienie jest dopuszczane przez przepisy mające zastosowanie do każdego z tych postępowań. Mogą oni też uzgodnić podział niektórych zadań między siebie, jeżeli taki podział zadań jest dopuszczany przez przepisy mające zastosowanie do każdego z tych postępowań.

Artykuł 57

Współpraca i komunikacja między sądami

1. W przypadku gdy postępowania upadłościowe odnoszą się do co najmniej dwóch członków grupy przedsiębiorstw, sąd wszczynający takie postępowanie współpracuje z każdym innym sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie postępowania dotyczącego innego członka

▼B

tej samej grupy lub który wszczął takie postępowanie, o ile taka współpraca jest właściwa dla ułatwienia skutecznego prowadzenia tych postępowań, nie jest sprzeczna z przepisami mającymi do nich zastosowanie ani nie wywołuje konfliktu interesów. W tym celu sądy mogą w stosownym przypadku wyznaczyć niezależną osobę lub niezależny organ do wykonania ich instrukcji, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z przepisami mającymi do nich zastosowanie.

2. W ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, sądy albo dowolna osoba lub dowolny organ wyznaczone do działania w ich imieniu, o których mowa w ust. 1, mogą bezpośrednio komunikować się ze sobą lub bezpośrednio występować do siebie o informację lub o pomoc, pod warunkiem że w takiej komunikacji przestrzega się praw procesowych stron postępowania i poufności informacji.

3. Współpracę, o której mowa w ust. 1, można prowadzić w dowolny sposób, który sąd uzna za odpowiedni. Współpraca ta może w szczególności dotyczyć:

a) koordynacji powoływania zarządców;

b) przekazywania informacji w dowolny sposób, który sąd uzna za odpowiedni;

c) koordynacji zarządu i nadzoru nad majątkiem i sprawami członków grupy;

d) koordynacji prowadzenia rozpraw;

e) w stosownych przypadkach – koordynacji zatwierdzania protokołów.

Artykuł 58

Współpraca i komunikacja między zarządcami a sądami

Zarządca powołany w postępowaniu upadłościowym członka grupy przedsiębiorstw:

a) współpracuje i komunikuje się z każdym sądem, do którego złożono wniosek o wszczęcie postępowania wobec innego członka tej samej grupy przedsiębiorstw lub który wszczął takie postępowanie; oraz

b) może wystąpić do tego sądu o informacje na temat postępowania dotyczącego tego innego członka grupy lub o pomoc w postępowaniu, w którym zarządca ten został powołany,

o ile taka współpraca i komunikacja są właściwe dla ułatwienia skutecznego prowadzenia tych postępowań, nie wywołuje konfliktu interesów ani nie jest sprzeczna z przepisami mającymi zastosowanie do tych postępowań.

▼B

Artykuł 59

Koszty współpracy i komunikacji w postępowaniach dotyczących członków grupy przedsiębiorstw

Koszty współpracy i komunikacji, o których mowa w art. 56–60, poniesione przez zarządcę lub przez sąd uznaje się za koszty i wydatki poniesione w odnośnych postępowaniach upadłościowych.

Artykuł 60

Uprawnienia zarządcy członków grupy przedsiębiorstw

1. Zarządca powołany w postępowaniu upadłościowym, które wszczęto względem członka grupy przedsiębiorstw, może – o ile to właściwe dla ułatwienia skutecznego prowadzenia postępowania:

a) zostać wysłuchany w którymkolwiek z postępowań wszczętych względem któregokolwiek innego członka tej samej grupy;

b) wystąpić o wstrzymanie wszelkich czynności związanych z likwidacją majątku w postępowaniu wszczętym względem któregokolwiek członka tej samej grupy, pod warunkiem że:

(i) na mocy art. 56 ust. 2 lit. c) zaproponowano plan restrukturyzacji dla wszystkich lub niektórych członków grupy, względem których wszczęto postępowanie upadłościowe, i istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo skuteczności tego planu;

(ii) takie wstrzymanie jest niezbędne, aby zapewnić właściwą realizację tego planu restrukturyzacji;

(iii) plan restrukturyzacji przyniósłby korzyść wierzycielom w postępowaniu, co do którego wnosi się o wstrzymanie czynności; oraz

(iv) postępowanie upadłościowe, w którym zarządca określony w ust. 1 niniejszego artykułu, został powołany, ani postępowanie, w odniesieniu do którego występuje się o wstrzymanie, nie podlegają koordynacji na mocy sekcji 2 niniejszego rozdziału;

c) wystąpić o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego zgodnie z art. 61.

2. Sąd, który wszczął postępowanie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wstrzymuje całkowicie lub częściowo wszelkie czynności związane z likwidacją majątku w tym postępowaniu, jeżeli stwierdzi, że zachodzą warunki określone w ust. 1 lit. b).

Przed nakazaniem wstrzymania czynności sąd wysłuchuje zarządcę powołanego w postępowaniu upadłościowym, co do którego to postępowania wniesiono o wstrzymanie czynności. Nakaz wstrzymania czynności może zostać wydany na – nieprzekraczający trzech miesięcy – okres, który sąd uzna za właściwy i który jest zgodny z przepisami mającymi zastosowanie do postępowania.

▼B

Sąd nakazujący wstrzymanie czynności może żądać od zarządcy, o którym mowa w ust. 1, podjęcia wszelkich odpowiednich środków przewidzianych w prawie krajowym dla ochrony interesów wierzycieli w postępowaniu.

Sąd może przedłużyć wstrzymanie na kolejne okresy, które uzna za właściwe i które są zgodne z przepisami mającymi zastosowanie do postępowania, o ile nadal spełnione są warunki, o których mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (ii)–(iv), a łączny czas wstrzymania czynności związanych z likwidacją majątku (okres początkowy wraz z każdym okresem przedłużającym) nie przekracza sześciu miesięcy.

SEKCJA 2

Koordynacja

Podsekcja 1

Procedura

Artykuł 61

Wniosek o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego

1. Zarządca powołany w postępowaniu upadłościowym, które wszczęto względem członka grupy, może złożyć wniosek o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego w każdym sądzie, którego jurysdykcji podlega postępowanie upadłościowe któregokolwiek członka grupy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się zgodnie z wymogami prawa mającego zastosowanie do postępowania upadłościowego, w którym powołany jest ten zarządca.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

a) propozycję co do osoby, która ma zostać powołana na koordynatora grupowego (zwanego dalej „koordynatorem”), szczegóły dotyczące jej uprawnień zgodnie z art. 71, szczegóły dotyczące jej kwalifikacji oraz jej pisemną zgodę na objęcie funkcji koordynatora;

b) opis proponowanej koordynacji grupowej, w szczególności uzasadnienie spełnienia warunków określonych w art. 63 ust. 1;

c) wykaz zarządców powołanych w postępowaniach upadłościowych wszczętych względem członków grupy i, w odpowiednich przypadkach, wykaz sądów i właściwych organów uczestniczących w postępowaniach upadłościowych członków grupy;

d) zarys szacunkowych kosztów proponowanej koordynacji grupowej i szacunkowe określenie udziału w tych kosztach do pokrycia przez poszczególnych członków grupy.

▼B

Artykuł 62

Zasada pierwszeństwa

Bez uszczerbku dla art. 66, jeżeli o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego wniesiono do sądów różnych państw członkowskich, każdy sąd, do którego złożono wniosek później stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz sądu, do którego najpierw złożono wniosek.

Artykuł 63

Powiadomienie przez sąd otrzymujący wniosek

1. Sąd, do którego złożono wniosek o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego, jak najszybciej powiadamia o tym wniosku i o osobie proponowanego koordynatora zarządców powołanych w postępowaniach upadłościowych członków grupy, wskazanych w wykazie, o którym mowa w art. 61 ust. 3 lit. c), jeżeli stwierdzi, że:

a) wszczęcie takiego postępowania jest właściwe dla ułatwienia skutecznego prowadzenia postępowań upadłościowych poszczególnych członków grupy;

b) nie jest prawdopodobne, by jakikolwiek wierzyciel członka grupy, który miałby brać udział w postępowaniu poniósł szkody finansowe w związku z objęciem członka grupy tym postępowaniem; oraz

c) osoba proponowanego koordynatora spełnia wymogi określone w art. 71.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zawiera elementy, o których mowa w art. 61 ust. 3 lit. a)–d).

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, wysyła się listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.

4. Sąd otrzymujący wniosek zapewnia zainteresowanym zarządcom możliwość bycia wysłuchanymi.

Artykuł 64

Zgłaszanie sprzeciwu przez zarządców

1. Zarządca powołany w postępowaniu upadłościowym któregokolwiek członka grupy może zgłosić sprzeciw wobec:

a) objęcia postępowania upadłościowego, w którym został powołany, grupowym postępowaniem koordynacyjnym; lub

b) osoby zaproponowanej na koordynatora.

▼B

2. Sprzeciwy na mocy ust. 1 niniejszego artykułu składa w sądzie, o którym mowa w art. 63, w terminie 30 dni od otrzymania powiadomienia o wniosku o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego zarządca, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Sprzeciw można zgłosić za pomocą standardowego formularza ustanowionego zgodnie z art. 88.

3. Przed podjęciem decyzji zgodnie z ust. 1 lit. a) dotyczącej uczestnictwa w koordynacji grupowej, zarządca musi uzyskać zgodę, jaka może być wymagana na mocy prawa państwa wszczęcia postępowania, w którym został on powołany.

Artykuł 65

Skutki sprzeciwu co do objęcia grupowym postępowaniem koordynacyjnym

1. Jeżeli zarządca zgłosił sprzeciw wobec objęcia postępowania, w którym został powołany, grupowym postępowaniem koordynacyjnym, postępowanie to nie zostaje objęte grupowym postępowaniem koordynacyjnym.

2. Uprawnienia sądu, o których mowa w art. 68, ani uprawnienia koordynatora wynikające z tych postępowań nie wywołują skutków wobec tego członka grupy ani nie powodują obciążenia go żadnymi kosztami.

Artykuł 66

Wybór sądu do celów grupowego postępowania koordynacyjnego

1. W przypadku gdy co najmniej dwie trzecie wszystkich zarządców powołanych w postępowaniach upadłościowych członków grupy uzgodni, że posiadający jurysdykcję sąd innego państwa członkowskiego jest najbardziej właściwy do wszczęcia grupowego postępowania koordynacyjnego, jurysdykcja tego sądu jest wyłączna.

2. Wybór sądu następuje w drodze wspólnego porozumienia sporządzonego lub potwierdzonego na piśmie. Wyboru można dokonać, dopóki nie zostanie wszczęte grupowe postępowanie koordynacyjne zgodnie z art. 68.

3. Każdy sąd inny niż sąd, do którego złożono wniosek zgodnie z ust. 1, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

4. Wniosek o wszczęcie grupowego postępowania koordynacyjnego składa się do tak wybranego sądu, zgodnie z art. 61.

Artykuł 67

Skutki sprzeciwu co do osoby proponowanego koordynatora

W przypadku gdy zarządca wnosi sprzeciw wobec osoby proponowanego koordynatora, ale nie wnosi sprzeciwu co do objęcia grupowym postępowaniem koordynacyjnym członka grupy, względem którego został powołany, sąd może nie powołać tej osoby i wezwać sprzeciwiającego się zarządcę do złożenia nowego wniosku zgodnie z art. 61 ust. 3.

▼B

Artykuł 68

Orzeczenie o wszczęciu grupowego postępowania koordynacyjnego

1. Po upływie terminu, o którym mowa w art. 64 ust. 2, sąd może wszcząć grupowe postępowanie koordynacyjne, jeżeli stwierdzi, że spełnione są warunki określone w art. 63 ust. 1. W takim przypadku sąd:

a) powołuje koordynatora;

b) określa podstawowe zasady koordynacji grupowej; oraz

c) określa szacunkowe koszty i szacunkową wysokość udziału do pokrycia przez członków grupy.

2. Orzeczenie o wszczęciu grupowego postępowania koordynacyjnego podaje się do wiadomości uczestniczących zarządców i koordynatora.

Artykuł 69

Późniejsze dołączenie się zarządców do koordynacji grupowej

1. Zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy zarządca może wnieść, po wydaniu przez sąd orzeczenia, o którym mowa w art. 68, o włączenie do koordynacji grupowej postępowania, względem którego został powołany, jeżeli:

a) uprzednio zgłoszono sprzeciw wobec włączenia postępowania upadłościowego do grupowego postępowania koordynacyjnego; lub

b) postępowanie upadłościowe członka grupy wszczęto, po wszczęciu przez sąd grupowego postępowania koordynacyjnego.

2. Bez uszczerbku dla ust. 4 koordynator może zaakceptować taki wniosek po konsultacji z zarządcami, jeżeli:

a) stwierdzi, że na etapie, na którym znajduje się grupowe postępowanie koordynacyjne w momencie złożenia wniosku, spełnione są warunki określone w art. 63 ust. 1 lit. a) i b); lub

b) zgodę wyrażają wszyscy zarządcy na warunkach określonych w ich prawie krajowym.

3. Koordynator informuje sąd i uczestniczących zarządców o swojej decyzji wydanej na mocy ust. 2 i podaje jej uzasadnienie.

4. Każdy zarządca uczestniczący w koordynacji grupowej lub zarządca, którego wniosek o włączenie do grupowego postępowania koordynacyjnego został odrzucony, może zaskarżyć decyzję, o której mowa w ust. 2, zgodnie z przepisami postępowania określonymi w prawie państwa członkowskiego, w którym wszczęto grupowe postępowanie koordynacyjne.

▼B

Artykuł 70

Zalecenia i plan koordynacji grupowej

1. Zarządcy prowadząc swoje postępowania upadłościowe, biorą pod uwagę zalecenia koordynatora oraz treść planu koordynacji grupowej, o którym mowa w art. 72 ust. 1.

2. Zarządca nie może zostać zobowiązany do stosowania się w całości lub w części do zaleceń koordynatora lub planu koordynacji grupowej.

W przypadku gdy nie stosuje się do zaleceń koordynatora lub planu koordynacji grupowej, zarządca przedstawia wyjaśnienia osobom lub organom, którym podlega na mocy swojego prawa krajowego, oraz koordynatorowi.

Podsekcja 2

Przepisy ogólne

Artykuł 71

Koordynator

1. Koordynatorem musi być osoba uprawniona na mocy prawa państwa członkowskiego do pełnienia funkcji zarządcy w postępowaniu upadłościowym.

2. Koordynator nie może być zarządcą powołanym do działania w postępowaniu upadłościowym któregokolwiek z członków grupy i być w stanie konfliktu interesów względem członków grupy, ich wierzycieli i zarządców powołanych w postępowaniach upadłościowych któregokolwiek z członków grupy.

Artykuł 72

Zadania i uprawnienia koordynatora

1. Koordynator:

a) wypracowuje i przedstawia zalecenia do celów skoordynowanego prowadzenia postępowań upadłościowych;

b) proponuje plan koordynacji grupowej wskazujący, opisujący i zalecający kompleksowy zbiór środków pozwalających podjąć wspólne działania w celu zakończenia upadłości członków grupy. Plan może w szczególności zawierać propozycje co do:

   (i) środków służących przywróceniu dobrej gospodarczej i finansowej kondycji grupy lub którejkolwiek jej części;

   (ii) rozstrzygnięcia wewnątrzgrupowych sporów dotyczących transakcji dokonanych między członkami grupy i spraw o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej;

▼B

(iii) porozumień między zarządcami członków grupy.

2. Koordynator może także:

a) zostać wysłuchany i brać udział – zwłaszcza uczestnicząc w zgromadzeniu wierzycieli – w którymkolwiek z postępowań wszczętych względem członka tej grupy;

b) prowadzić mediację w sporach między zarządcami członków grupy;

c) przedstawiać i wyjaśniać plan koordynacji grupowej osobom lub organom, którym podlega na mocy swojego prawa krajowego;

d) występować do dowolnego zarządcy o informacje o każdym członku grupy, jeżeli informacje te są lub mogą być przydatne przy wypracowywaniu i przedstawianiu strategii i środków służących koordynacji postępowań; oraz

e) złożyć wniosek o wstrzymanie – na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy – postępowań wszczętych względem któregokolwiek członka grupy – o ile takie wstrzymanie jest konieczne, by zapewnić właściwe wykonanie tego planu, i byłoby korzystne dla wierzycieli w postępowaniu, w którym wnosi się o to wstrzymanie – lub wystąpić o uchylenie każdego orzeczonego wstrzymania. Wniosek ten składa się do sądu, który wszczął postępowanie, w którym wnosi się o wstrzymanie.

3. Plan, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie może zawierać zaleceń co do połączenia postępowań czy mas upadłościowych.

4. Zadania i prawa koordynatora określone w niniejszym artykule nie dotyczą członka grupy nieuczestniczącego w grupowym postępowaniu koordynacyjnym.

5. Koordynator wykonuje swoje obowiązki bezstronnie i z należytą starannością.

6. W przypadku gdy koordynator uzna, że wykonywanie jego zadań wiąże się z kosztami znacznie większymi niż szacunkowy koszt, o którym mowa w art. 61 ust. 3 lit. d), i w każdym przypadku, gdy te koszty przekraczają 10 % kosztów szacunkowych, koordynator:

a) bezzwłocznie informuje uczestniczących zarządców; oraz

b) zwraca się o uprzednią zgodę do sądu, który wszczął grupowe postępowanie koordynacyjne.

▼B

Artykuł 73

Języki

1. Koordynator komunikuje się z zarządcą uczestniczącego członka grupy w języku uzgodnionym z tym zarządcą lub przy braku takiego uzgodnienia – w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych instytucji Unii oraz w języku sądu, który wszczął postępowanie względem tego członka grupy.

2. Koordynator komunikuje się z sądem w języku urzędowym mającym zastosowanie do tego sądu.

Artykuł 74

Współpraca między zarządcami a koordynatorem

1. Wzajemna współpraca między zarządcami powołanymi w postępowaniach upadłościowych członków grupy a koordynatorem prowadzona jest w zakresie, w jakim nie jest sprzeczna z przepisami mającymi zastosowanie do tych postępowań.

2. W szczególności zarządcy przekazują koordynatorowi wszelkie informacje istotne dla wykonywania jego zadań.

Artykuł 75

Odwołanie koordynatora

Koordynator zostaje odwołany przez sąd z urzędu lub na wniosek zarządcy uczestniczącego członka grupy, jeżeli koordynator:

a) działa na szkodę wierzycieli uczestniczącego członka grupy; lub

b) nie wypełnia obowiązków określonych w niniejszym rozdziale.

Artykuł 76

Dłużnik sprawujący zarząd własny

Przepisy mające zastosowanie na podstawie niniejszego rozdziału do zarządcy stosuje się także w stosownych przypadkach do dłużnika sprawującego zarząd własny.

Artykuł 77

Koszty i podział

1. Wynagrodzenie koordynatora musi być odpowiednie, proporcjonalne do wykonywanych zadań i uwzględniać uzasadnione koszty.

2. Po zakończeniu swoich zadań koordynator sporządza końcowe rozliczenie kosztów i określa wysokość udziału do pokrycia przez poszczególnych członków grupy oraz przedkłada to rozliczenie każdemu uczestniczącemu zarządcy i sądowi, który wszczął grupowe postępowanie koordynacyjne.

▼B

3. Jeżeli w terminie 30 dni od otrzymania rozliczenia, o którym mowa w ust. 2, zarządcy nie wniosą sprzeciwu, koszty i udziały do pokrycia przez poszczególnych członków uznaje się za uzgodnione. Rozliczenie przedkłada się do zatwierdzenia sądowi, który wszczął grupowe postępowanie koordynacyjne.

4. W przypadku sprzeciwu sąd, który wszczął grupowe postępowanie koordynacyjne, na wniosek koordynatora lub każdego uczestniczącego zarządcy orzeka w sprawie kosztów i wysokości udziałów do pokrycia przez poszczególnych członków, uwzględniając warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz szacunkowe koszty, o których mowa w art. 68 ust. 1, i w odpowiednich przypadkach, w art. 72 ust. 6.

5. Każdy uczestniczący zarządca może zaskarżyć orzeczenie, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z przepisami postępowania określonymi w prawie państwa członkowskiego, w którym wszczęto grupowe postępowanie koordynacyjne.

ROZDZIAŁ VI

OCHRONA DANYCH

Artykuł 78

Ochrona danych

1. Do przetwarzania danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich zastosowanie mają krajowe przepisy transponujące dyrektywę 95/46/WE, przy czym nie dotyczy to operacji przetwarzania, o których mowa w art. 3 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE.

2. Do przetwarzania danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia przez Komisję zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

Artykuł 79

Obowiązki państw członkowskich względem przetwarzania danych osobowych w krajowych rejestrach upadłości

1. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji – do publikacji na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” – imię i nazwisko osoby fizycznej lub nazwę osoby prawnej, organu publicznego, agencji lub innego podmiotu wyznaczonego przez prawo krajowe do pełnienia funkcji administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE.

2. Państwa członkowskie zapewniają wdrożenie środków technicznych mających zapewnić bezpieczeństwo danych osobowych przetwarzanych w ich krajowych rejestrach upadłości, o których mowa w art. 24.

▼B

3. Państwa członkowskie odpowiadają za sprawdzenie, czy administrator danych wyznaczony przez prawo krajowe zgodnie z art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE, zapewnia przestrzeganie zasad jakości danych, zwłaszcza prawidłowości i aktualności danych przechowywanych w krajowych rejestrach upadłości.

4. Państwa członkowskie odpowiadają zgodnie z dyrektywą 95/46/WE za gromadzenie i przechowywanie danych w krajowych bazach i za decyzje powzięte w celu udostępnienia tych danych we wzajemnie połączonym rejestrze, który można przeglądać za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość".

5. Wśród informacji, które należy przekazać podmiotom danych, by mogły korzystać ze swoich praw – zwłaszcza z prawa do uzyskania usunięcia danych – państwa członkowskie podają termin dostępności danych osobowych przechowywanych w rejestrach upadłości.

Artykuł 80

Obowiązki Komisji w zakresie przetwarzania danych osobowych

1. Komisja pełni zadania administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zgodnie z zadaniami określonymi w niniejszym artykule.

2. Komisja określa konieczne procedury i stosuje konieczne rozwiązania techniczne, by wypełnić swoje zadania mieszczące się w zakresie funkcji administratora danych.

3. Komisja wdraża środki techniczne konieczne, by zapewnić podczas przesyłu bezpieczeństwo danych osobowych, a zwłaszcza ich poufność i integralność podczas przepływu do i z europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość".

4. Obowiązki Komisji nie mają wpływu na obowiązki państw członkowskich ani innych podmiotów względem zawartości i funkcjonowania wzajemnie połączonych baz krajowych przez nie prowadzonych.

Artykuł 81

Obowiązki informacyjne

Niezależnie od udzielenia informacji, które należy przekazać podmiotom danych zgodnie z art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, Komisja informuje podmioty danych, przez publikację na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość", o swojej roli w przetwarzaniu danych i o celach przetwarzania tych danych.

▼B

Artykuł 82

Przechowywanie danych osobowych

Jeżeli chodzi o informacje pochodzące z wzajemnie połączonych baz krajowych, na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” nie przechowuje się żadnych danych osobowych o podmiotach danych. Wszelkie tego typu dane przechowuje się w bazach krajowych prowadzonych przez państwa członkowskie lub inne podmioty.

Artykuł 83

Dostęp do danych osobowych za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”

Dane osobowe przechowywane w krajowych rejestrach upadłości, o których mowa w art. 24, są dostępne za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość” tak długo, jak długo ich dostępność przewiduje prawo krajowe.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 84

Czasowy zakres zastosowania

▼C1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do postępowań upadłościowych, które zostały wszczęte od dnia 26 czerwca 2017 r. Do czynności dokonanych przez dłużnika przed tą datą stosuje się prawo, które stosowało się do tych czynności w chwili ich dokonania.

▼B

2. Niezależnie od art. 91 niniejszego rozporządzenia rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 stosuje się do postępowań upadłościowych objętych zakresem zastosowania tego rozporządzenia i które wszczęto przed dniem 26 czerwca 2017 r.

Artykuł 85

Stosunek do umów międzynarodowych

1. Niniejsze rozporządzenie zastępuje w swoim przedmiotowym zakresie stosowania w stosunkach pomiędzy państwami członkowskimi umowy międzynarodowe zawarte pomiędzy dwoma lub więcej państwami członkowskimi, w szczególności:

a) podpisaną dnia 8 lipca 1899 r. w Paryżu belgijsko-francuską Konwencję o właściwości sądów, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, orzeczeń sądów polubownych i publicznych dokumentów;

b) podpisaną dnia 16 lipca 1969 r. w Brukseli belgijsko-austriacką Konwencję o upadłości, układzie i odroczeniu płatności (wraz z Protokołem dodatkowym z dnia 13 czerwca 1973 r.);

▼B

c) podpisaną dnia 28 marca 1925 r. w Brukseli belgijsko-holenderską Konwencję o właściwości sądów, upadłości oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, wyroków sądów polubownych i publicznych dokumentów;

d) podpisany dnia 25 maja 1979 r. w Wiedniu niemiecko-austriacki Traktat w zakresie prawa upadłościowego i układowego;

e) podpisaną dnia 27 lutego 1979 r. w Wiedniu francusko-austriacką Konwencję o właściwości sądów, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w zakresie prawa upadłościowego;

f) podpisaną dnia 3 czerwca 1930 r. w Rzymie francusko-włoską Konwencję o wykonywaniu wyroków sądowych w sprawach cywilnych i handlowych;

g) podpisaną dnia 12 lipca 1977 r. w Rzymie włosko-austriacką Konwencję o upadłości i układzie;

h) podpisaną dnia 30 sierpnia 1962 r. w Hadze niemiecko-holenderską Konwencję o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych oraz innych tytułów egzekucyjnych w sprawach cywilnych i handlowych;

i) podpisaną dnia 2 maja 1934 r. w Brukseli brytyjsko-belgijską Konwencję o wzajemnym wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych wraz z Protokołem;

j) Konwencję o upadłości zawartą dnia 7 listopada 1933 r. w Kopenhadze pomiędzy Danią, Finlandią, Norwegią, Szwecją i Islandią;

k) zawartą dnia 5 czerwca 1990 r. w Istambule Europejską Konwencję w sprawie niektórych międzynarodowych aspektów upadłości;

l) Konwencję między Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii a Królestwem Grecji w sprawie wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń, podpisaną w Atenach dnia 18 czerwca 1959 r.;

m) Umowę między Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii a Republiką Austrii w sprawie wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądów arbitrażowych i ugód zawartych przed sądami arbitrażowymi w sprawach handlowych, podpisaną w Belgradzie dnia 18 marca 1960 r.;

▼B

n) Konwencję między Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii a Republiką Włoską w sprawie wzajemnej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i administracyjnych, podpisaną w Rzymie dnia 3 grudnia 1960 r.;

o) Umowę między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Królestwem Belgii w sprawie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, podpisaną w Belgradzie dnia 24 września 1971 r.;

p) Konwencję między Rządami Jugosławii i Francji w sprawie uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisaną w Paryżu dnia 18 maja 1971 r.;

q) Umowę między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną i Republiką Grecką w sprawie pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisaną w Atenach dnia 22 października 1980 r., nadal obowiązującą między Republiką Czeską i Grecją;

r) Umowę między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną i Republiką Cypryjską w sprawie pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisaną w Nikozji dnia 23 kwietnia 1982 r., nadal obowiązującą między Republiką Czeską i Cyprem;

s) Traktat między Rządem Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej i Rządem Republiki Francuskiej w sprawie pomocy prawnej i uznawania oraz wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych, rodzinnych i handlowych, podpisany w Paryżu dnia 10 maja 1984 r., nadal obowiązujący między Republiką Czeską i Francją;

t) Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną i Republiką Włoską w sprawie pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisany w Pradze dnia 6 grudnia 1985 r., nadal obowiązujący między Republiką Czeską i Włochami;

u) Umowę między Republiką Łotwy, Republiką Estonii i Republiką Litwy o pomocy prawnej i stosunkach prawnych, podpisaną w Tallinie dnia 11 listopada 1992 r.;

v) Umowę między Republiką Estońską a Rzecząpospolitą Polską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, pracowniczych i karnych, sporządzoną w Tallinie dnia 27 listopada 1998 r.;

w) Umowę między Republiką Litewską a Rzecząpospolitą Polską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, sporządzoną w Warszawie dnia 26 stycznia 1993 r.;

▼B

x) Konwencję między Socjalistyczną Republiką Rumunii a Republiką Grecką dotyczącą pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych oraz protokół do niej, podpisane w Bukareszcie dnia 19 października 1972 r.;

y) Konwencję między Socjalistyczną Republiką Rumunii a Republiką Francuską dotyczącą pomocy prawnej w sprawach cywilnych i handlowych podpisaną w Paryżu dnia 5 listopada 1974 r.;

z) Umowę między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisaną w Atenach dnia 10 kwietnia 1976 r.;

aa) Umowę między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Cypru o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisaną w Nikozji dnia 29 kwietnia 1983 r.;

ab) Umowę między rządem Ludowej Republiki Bułgarii a rządem Republiki Francuskiej o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach cywilnych, podpisaną w Sofii dnia 18 stycznia 1989 r.;

ac) Umowę między Rumunią a Republiką Czeską o pomocy sądowej w sprawach cywilnych, podpisaną w Bukareszcie dnia 11 lipca 1994 r.;

ad) Umowę między Rumunią a Rzeczpospolitą Polską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, podpisaną w Bukareszcie dnia 15 maja 1999 r.

2. Wymienione w ust. 1 umowy międzynarodowe zachowują swoją skuteczność w stosunku do postępowań wszczętych przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 1346/2000.

3. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się:

a) w państwie członkowskim w zakresie, w jakim jest ono sprzeczne ze zobowiązaniami w sprawach dotyczących upadłości wynikającymi z umowy międzynarodowej, którą to państwo członkowskie zawarło przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 z jednym lub z kilkoma państwami trzecimi;

b) w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w zakresie, w jakim jest ono sprzeczne ze zobowiązaniami w sprawach dotyczących upadłości i likwidacji upadłych przedsiębiorstw wynikającymi z porozumień zawartych w ramach Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, wiążących w chwili wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1346/2000.

▼B

Artykuł 86

Informacje o krajowym i unijnym prawie dotyczącym niewypłacalności

1. W ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE ([1]) państwa członkowskie dostarczają krótki opis swoich krajowych przepisów i procedur dotyczących niewypłacalności, zwłaszcza dotyczących kwestii wymienionych w art. 7 ust. 2, w celu udostępnienia do wiadomości publicznej tych informacji.

2. Państwa członkowskie regularnie aktualizują informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja udostępnia do wiadomości publicznej informacje o niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 87

Ustanowienie wzajemnego połączenia rejestrów

Komisja przyjmuje akty wykonawcze służące ustanowieniu wzajemnego połączenia rejestrów upadłości, o którym mowa w art. 25. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 89 ust. 3.

Artykuł 88

Ustanowienie standardowych formularzy oraz ich późniejsze zmiany

Komisja przyjmuje akty wykonawcze służące ustanowieniu, a w razie potrzeby – zmianie formularzy, o których mowa w art. 27 ust. 4, art. 54 i 55 i art. 64 ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 89 ust. 2.

Artykuł 89

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

([1]) Decyzja Rady 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiająca Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25).

▼B

Artykuł 90

Klauzula przeglądowa

1. Nie później niż dnia 27 czerwca 2027 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby do sprawozdania dołącza propozycje zmiany niniejszego rozporządzenia.

2. Nie później niż dnia 27 czerwca 2022 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat stosowania przepisów o grupowych postępowaniach koordynacyjnych. W razie potrzeby do sprawozdania dołącza propozycje zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Nie później niż dnia 1 stycznia 2016 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu analizę kwestii transgranicznych w przedmiocie prawnej odpowiedzialności kadry kierowniczej i zakazów pełnienia funkcji kierowniczych.

4. Nie później niż dnia 27 czerwca 2020 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu analizę w przedmiocie wybierania sądu pod kątem własnego interesu (forum shopping).

Artykuł 91

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 zostaje uchylone.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku D do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 92

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 26 czerwca 2017 r. z wyjątkiem:

a) art. 86, który stosuje się od dnia 26 czerwca 2016 r.;

b) art. 24 ust. 1, który stosuje się od dnia 26 czerwca 2018 r.; oraz

c) art. 25, który stosuje się od dnia 26 czerwca 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

▼B

ZAŁĄCZNIK A

Postępowania upadłościowe, o których mowa w art. 2 pkt 4

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite,

— De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,

— De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs,

— Reorganizace,

— Oddlužení,

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren,

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren,

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren,

— Das Insolvenzverfahren,

EESTI

— Pankrotimenetlus,

— Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up by the court,

— Bankruptcy,

▼B

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,

— Winding-up in bankruptcy of partnerships,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,

— Examinership,

— Debt Relief Notice,

— Debt Settlement Arrangement,

— Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση,

— Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,

— Σχέδιο αναδιοργάνωσης,

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,

— Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

— Concurso,

— Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,

— Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,

— Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

— Sauvegarde,

— Sauvegarde accélérée,

— Sauvegarde financière accélérée,

— Redressement judiciaire,

— Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

— Stečajni postupak,

ITALIA

— Fallimento,

— Concordato preventivo,

▼B

— Liquidazione coatta amministrativa,

— Amministrazione straordinaria,

— Accordi di ristrutturazione,

— Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),

— Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,

— Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

— Tiesiskās aizsardzības process,

— Juridiskās personas maksātnespējas process,

— Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

— Įmonės restruktūrizavimo byla,

— Įmonės bankroto byla,

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,

— Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

— Faillite,

— Gestion contrôlée,

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),

— Régime spécial de liquidation du notariat,

— Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás,

— Felszámolási eljárás,

▼B

MALTA

— Xoljiment,

— Amministrazzjoni,

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,

— Stralċ mill-Qorti,

— Falliment f'każ ta' kummerċjant,

— Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

— Het faillissement,

— De surséance van betaling,

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Schuldenregulierungsverfahren,

— Das Abschöpfungsverfahren,

— Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

— Postępowanie naprawcze,

— Upadłość obejmująca likwidację,

— Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

— Processo de insolvência,

— Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

— Procedura insolvenței,

— Reorganizarea judiciară,

— Procedura falimentului,

— Concordatul preventiv,

▼B

SLOVENIJA

— Postopek preventivnega prestrukturiranja,

— Postopek prisilne poravnave,

— Postopek poenostavljene prisilne poravnave,

— Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie,

— Reštrukturalizačné konanie,

— Oddlženie,

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs,

— Yrityssaneeraus/företagssanering,

— Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

— Konkurs,

— Företagsrekonstruktion,

— Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,

— Voluntary arrangements under insolvency legislation,

— Bankruptcy or sequestration.

▼B

ZAŁĄCZNIK B

Zarządcy, o których mowa w art. 2 pkt 5

BELGIQUE/BELGIË

— De curator/Le curateur,

— De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,

— De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,

— De vereffenaar/Le liquidateur,

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик,

— Временен синдик,

— (Постоянен) синдик,

— Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce,

— Předběžný insolvenční správce,

— Oddělený insolvenční správce,

— Zvláštní insolvenční správce,

— Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter,

— Vergleichsverwalter,

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),

— Verwalter,

— Insolvenzverwalter,

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),

— Treuhänder,

— Vorläufiger Insolvenzverwalter,

— Vorläufiger Sachwalter,

▼B

EESTI

— Pankrotihaldur,

— Ajutine pankrotihaldur,

— Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

— Liquidator,

— Official Assignee,

— Trustee in bankruptcy,

— Provisional Liquidator,

— Examiner,

— Personal Insolvency Practitioner,

— Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος,

— Ο εισηγητής,

— Η επιτροπή των πιστωτών,

— Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

— Administrador concursal,

— Mediador concursal,

FRANCE

— Mandataire judiciaire,

— Liquidateur,

— Administrateur judiciaire,

— Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

— Stečajni upravitelj,

— Privremeni stečajni upravitelj,

— Stečajni povjerenik,

— Povjerenik,

ITALIA

— Curatore,

— Commissario giudiziale,

— Commissario straordinario,

▼B

— Commissario liquidatore,

— Liquidatore giudiziale,

— Professionista nominato dal Tribunale,

— Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,

— Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,

— Επίσημος Παραλήπτης,

— Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

— Bankroto administratorius,

— Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

— Le curateur,

— Le commissaire,

— Le liquidateur,

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,

— Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő,

— Felszámoló,

MALTA

— Amministratur Proviżorju,

— Riċevitur Uffiċjali,

— Stralċjarju,

— Manager Speċjali,

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,

— Kontrolur Speċjali,

▼B

NEDERLAND

— De curator in het faillissement,

— De bewindvoerder in de surséance van betaling,

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Masseverwalter,

— Sanierungsverwalter,

— Ausgleichsverwalter,

— Besonderer Verwalter,

— Einstweiliger Verwalter,

— Sachwalter,

— Treuhänder,

— Insolvenzgericht,

— Konkursgericht,

POLSKA

— Syndyk,

— Nadzorca sądowy,

— Zarządca,

PORTUGAL

— Administrador da insolvência,

— Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

— Practician în insolvență,

— Administrator concordatar,

— Administrator judiciar,

— Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

— Upravitelj,

SLOVENSKO

— Predbežný správca,

— Správca,

▼B

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/boförvaltare,

— Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

— Förvaltare,

— Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

— Liquidator,

— Supervisor of a voluntary arrangement,

— Administrator,

— Official Receiver,

— Trustee,

— Provisional Liquidator,

— Interim Receiver,

— Judicial factor.

▼B

ZAŁĄCZNIK C

Uchylone rozporządzenie i wykaz kolejnych zmian do niego

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000

(Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 603/2005

(Dz.U. L 100 z 20.4.2005, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 694/2006

(Dz.U. L 121 z 6.5.2006, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006

(Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 681/2007

(Dz.U. L 159 z 20.6.2007, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 788/2008

(Dz.U. L 213 z 8.8.2008, s. 1)

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 210/2010

(Dz.U. L 65 z 13.3.2010, s. 1)

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 583/2011

(Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 52)

Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013

(Dz.U. L 158 z 10.6.2013, s. 1)

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 663/2014

(Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 4)

Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej i zmian w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej

(Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33)

▼B

ZAŁĄCZNIK D

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2, wprowadzenie	art. 2, wprowadzenie
art. 2 lit. a)	art. 2 pkt 4
art. 2 lit. b)	art. 2 pkt 5
art. 2 lit. c)	—
art. 2 lit. d)	art. 2 pkt 6
art. 2 lit. e)	art. 2 pkt 7
art. 2 lit. f)	art. 2 pkt 8
art. 2 lit. g), wprowadzenie	art. 2 pkt 9, wprowadzenie
art. 2 lit. g) tiret pierwsze	art. 2 pkt 9 ppkt (vii)
art. 2 lit. g) tiret drugie	art. 2 pkt 9 ppkt (iv)
art. 2 lit. g) tiret trzecie	art. 2 pkt 9 ppkt (viii)
art. 2 lit. h)	art. 2 pkt 10
—	art. 2 pkt 1–3 i 11–13
—	art. 2 pkt 9 ppkt (i)–(iii), (v), (vi)
art. 3	art. 3
—	art. 4
—	art. 5
—	art. 6
art. 4	art. 7
art. 5	art. 8
art. 6	art. 9
art. 7	art. 10
art. 8	art. 11 ust. 1
—	art. 11 ust. 2
art. 9	art. 12

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 10	art. 13 ust. 1
—	art. 13 ust. 2
art. 11	art. 14
art. 12	art. 15
art. 13 tiret pierwsze	art. 16 lit. a)
art. 13 tiret drugie	art. 16 lit. b)
art. 14 tiret drugie	art. 17 lit. a)
art. 14 tiret pierwsze	art. 17 lit. b)
art. 14 tiret trzecie	art. 17 lit. c)
art. 15	art. 18
art. 16	art. 19
art. 17	art. 20
art. 18	art. 21
art. 19	art. 22
art. 20	art. 23
—	art. 24
—	art. 25
—	art. 26
—	art. 27
art. 21 ust. 1	art. 28 ust. 2
art. 21 ust. 2	art. 28 ust. 1
art. 22	art. 29
art. 23	art. 30
art. 24	art. 31
art. 25	art. 32
art. 26	art. 33
art. 27	art. 34
art. 28	art. 35
—	art. 36
art. 29	art. 37 ust. 1
—	art. 37 ust. 2
—	art. 38

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 39
art. 30	art. 40
art. 31	art. 41
—	art. 42
—	art. 43
—	art. 44
art. 32	art. 45
art. 33	art. 46
art. 34 ust. 1	art. 47 ust. 1
art. 34 ust. 2	art. 47 ust. 2
art. 34 ust. 3	—
—	art. 48
art. 35	art. 49
art. 36	art. 50
art. 37	art. 51
art. 38	art. 52
art. 39	art. 53
art. 40	art. 54
art. 41	art. 55
art. 42	—
—	art. 56
—	art. 57
—	art. 58
—	art. 59
—	art. 60
—	art. 61
—	art. 62
—	art. 63
—	art. 64
—	art. 65
—	art. 66
—	art. 67

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 68
—	art. 69
—	art. 70
—	art. 71
—	art. 72
—	art. 73
—	art. 74
—	art. 75
—	art. 76
—	art. 77
—	art. 78
—	art. 79
—	art. 80
—	art. 81
—	art. 82
—	art. 83
art. 43	art. 84 ust. 1
—	art. 84 ust. 2
art. 44	art. 85
—	art. 86
art. 45	—
—	art. 87
—	art. 88
—	art. 89
art. 46	art. 90 ust. 1
—	art. 90 ust. 2–4
—	art. 91
art. 47	art. 92
załącznik A	załącznik A
załącznik B	—
załącznik C	załącznik B
—	załącznik C
—	załącznik D